

Poštnina plačana v gotovini

Bogoljub

December 1933

VSEBINA:

Razprave: Bog misli nate. (Dr. Fr. Jaklič.) — Brezmadežno spočetje bl. Device Marije. (P. M. Mlekuž, O. S. B.) — Tisk in naša dolžnost. — O sveti daritvi. (V. Vodušek.) — Slavospev. (Pesem: Mali Gregor.) — Na Marijinih potih: Pri družbi v službi X. (J. Langerholz.) — Na cilju: Učiteljica ponižanih. (Iz življenja M. Sinclair. — L. G.) — Iz življenja Cerkve: Po svetu, po domovini, iz Marijinih družin. — Duhovne vaje. Razno. Katoliška akcija. Dobre knjige. Odgovori. Odpustki. Slike v bakrotisku.

Cena »Bogoljubu«:

na umetniškem papirju 30 Din, na navadnem 20 Din; v Avstriji 3 Š, v Italiji 8 Lir, v Čehoslovaški 15 Kč, v Franciji 12 fr., v Ameriki — 50 Dol.

Spisi, prošnje, zahvale, vprašanja se pošiljajo na naslov: Uredništvo »Bogoljuba« v Ljubljani, vse drugo pa na naslov: Uprava »Bogoljuba« v Ljubljani.

Koledar Apostolstva molitve za december 1933.

Glavni mesečni namen, blagoslovljen po sv. Očetu: | Misijonski mesečni namen, blagoslovljen po sv. Očetu
Apostolat med delavci in ubožci. | Dela ljubezni kot sredstva spreobrnjenja.

Mesečni zavetnik: sv. Janez Evang. (27).

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. R. T.	
			Ljublj. šk.	Lavant. šk.
1 Petek 2 Sobota	Egidij, škof Bibijana, dev. m.	Sv. oče in njegovi nameni Procvit Marijinih družb	Ljub. Jožefin. Boh. Bistrica	Dobrovnik Turnišče
3 Nedelja 4 Poned. 5 Torek 6 Sreda 7 Četrtek 8 Petek 9 Sobota	1. adv. Franč. Ksav. Barbara, dev. m. Saba, opat Nikolaj, š. spozn. Ambrož, š. c. uč. Brezm. Spočetje Peter Fourié, sp.	Adventni duh. Misijonarji Srečna zadnja ura. Rudarji Duhovne vaje in misijoni Naši škofje in škofije Slomšek-Baragov proces Čistost naše mladine Starši in vzgojitelji	Lozice Zagorje ob S. Metlika Novo mesto Mošnje Ljublj. stolnica Kamnik	Celje Sv. Dan. " Celje Marij. c. Limbuš Ruše Sv. Lovrenc
10 Nedelja 11 Poned. 12 Torek 13 Sreda 14 Četrtek 15 Petek 16 Sobota	2. adv. Lavret. M. B. Damaz, papež Sinezij, muč. Lucija, dev. m. Spiridijon, spozn. Kristina, dev. Evzebij š. m.	Razcvit božjih polov Katoliška akcija pri nas Naši možje in fantje Naše žene in dekleta Naši vojaki v tujini Odprava kletve in pljančevanja Pravice sv. Cerkve	Kokra Studenec Šk. Loka uršul. Dražgoše Grahovo Zagradec Adlešiči	Sv. Lovrenc Puščava Marib. Magdal. " Sv. Duh Ost. v. Sv. Križ Marib.
17 Nedelja 18 Poned. 19 Torek 20 Sreda 21 Četrtek 22 Petek 23 Sobota	3. adv. Lazar, š. Oracijan, š. Nemezij, muč. † Liberat, muč. Tomaž, apostol † Zenon, muč. † Viktorija, d. m.	Prejem sv. zakram. v adventu Brezposelni in zapuščeni Dobrodelne akcije in zavodi Spreobrnjenje grešnikov Protiverske organizacije Državniki in njih svetlovalci Duhovniki in bogoslovci	Sorica Turjak Lipoglav Krašnja Sava Ovsiše Lj. Marjanišče	Selnica O. Sv. Kungota S. Marjeta Pes. Marib. šol. ss. Sv. Barbara Sig. Sv. Martin Vur. Sv. Peter Mar.
24 Nedelja 25 Poned. 26 Torek 27 Sreda 28 Četrtek 29 Petek 30 Sobota	4. adv. Adam, Eva Božič, Rojst. J. K. Štefan, muč. Janez Ev, apostol Nedolžni otroci Tomaž š. muč. David, kralj	Priprava svetla na božič Mir med narodi Zaradi vere preganjani Katoliški učenjaki in izobraž. Verska vzgoja v družinah Verski listi. Dober tisk Naša Zlata knjiga družin	Harije Vipava Postojna Vrh pri Vinici Rateče Semič Košana	Sv. Peter Mar. Maribor franč. " Kamnica Maribor stoln. "
31 Nedelja	pob. Silvester	Zahvale za dobrote. Umrli	Ljublj. bogosl.	Maribor stoln.

Insertirajte v „Bogoljubu“!

Ali že veste, da kupite dobre čevlje, nogavice, rokavice, razno perilo trikotažo in najnovejše pletenine po najnižjih cenah v trgovini pri

Pavla Videmšek, Ljubljana, Sv. Petra c. 19

Oskrbljiva (stan, hrana in postrežba) dnevno 75 Din.
Zdravnik: Dr. Fr. Dergane, šef-primarij v p.

Pozor na
položnico!

Bog misli nate

(Ob pogledu na trpljenje minulega leta.)

Kako so apostolom blestele oči in jim je bilo nepopisno lahko pri srcu, ko so se izkricali po viharju, ki jih je bil zahrbtno zajel na Genezareškem jezeru! Strašno je tulil vihar in grozeče so se odpirala brezna med valovi, da jih požro. Celo njim, izkušenim ribičem, je upadel ves pogum. Jezus jim je pa z nasmehom in rahlim očitkom dejal: »Kaj ste boječi, maloverni!« Samo rekel je in valovje mu je krotko kot jagnje leglo k nogam.

S tem čudežem je Jezus nazorno pokazal, kako prav stori, kdor zaupa vanj, ki je gospodar nad vesoljstvom in nad vsako stvarjo in se brez njegove volje ali brez njegove dopustitve nič ne zgodi. V življenju vsakega človeka je tako: naj viharji usode še tako strašno divjajo, ako človek zaupa na Gospoda, se bo vihar polegel in vse se bo prav izteklo.

Že v stari zavezi je Sveti Duh po navdihnenih pisateljih vzpodbujal k zaupanju na božjo previdnost. »Vrzi vso skrb na Gospoda, on te bo že preživel!« Če bi tudi po smrtni senci hodil, se ne bom bal hudega, ker si ti, o Gospod, z menoj. Bog je nizkega in mogočnega ustvaril in za vse enako skrbi. Kdo pripravlja krokarju njegovo jed, ko njegovi mladiči k Bogu vpijejo in se sem ter tje spreletavajo, ker nimajo hrane?« Že sv. pismo stare zaveze ima torej lepe misli o božji previdnosti in o božji skrbi za vsa bitja. Še lepše je pa o očetovski božji skrbi govoril božji Sin. Zato naj človek v vseh udarcih usode zaupa na božjo previdnost, ki ga ne bo zapustila. Res da Bog pošilja trpljenje vsakemu človeku, ker je pomen trpljenja nezmeren in korist trpljenja nenadomestljiva. Vendar Bog vidi naše šibke moči, zato ne bo slabše ravnal z nami, kot ravna lončar, ki posode samo tako dolgo pusti pri ognju,

dokler brez škode zdržijo, in kot ravna voznik, ki živinčeta ne bo preobložil.

Vsemogočni, dobri in usmiljeni Bog ima vsako stvarco, kaj šele vsako človeško bitje, ustvarjeno po njegovi podobi, odkupljeno z Jezusovo krvjo in namenjeno za nebesa, zapisano v svojem očetovskem srcu. Naj torej premetavajo tvoj čolnič življenja še tako hudi viharji: ob sebi imaš Gospoda, ki bdi nad teboj, četudi se večkrat zdi, kot da je pozabil nate. Nanj se zanesi. Zaupanje na božjo previdnost, zlasti še slepo zaupanje ob najhujših težavah in nesrečah, je Bogu še posebno ljubo, ker s tem zaupanjem priznavamo božjo moč, dobroto in zvestobo v obljubah.

Človek naj le uporablja svojo pamet, ki mu jo je Bog dal za vodnico. Toda kljub preudarjanju bo včasih napačno izbral. Ko mu bo torej hudo in bo delal samega sebe za vse odgovornega, se naj pomiri ob misli, da je Bog že naprej to vedel in bi bil lahko preprečil, pa ni hotel. »Njim, ki ljubijo Boga, vse sodeluje v dobro,« pravi sv. Pavel. Bog je tisti veliki strokovnjak, ki pusti naravi in svobodni volji njun potek, a se mu vendar pokorno uvijeta, kakor je potrebno za dosego božjih namer.

Človek naj ne želi, da bi šel svet in da bi šlo človeško življenje ono pot, katero je sam zamislil. Slabotno in nepopolno je naše spoznanje, Bog pa vidi sedanost in prihodnost in vidi onstran groba. Sklepe božje previdnosti naj človek hvaležno proslavlja, ker so veličastni in polni ljubezni. Božji mlini večkrat prav na čudne kamne meljejo, pa vedno prav semeljejo.

Dne 17. decembra se Cerkev spominja odlične vzhodne svetnice Olimpije. Kot deklica, kot žena in kot vdova je zares svetniško živela. Bog ji je pa kljub temu,

oziroma prav zato pošiljal tako težke križe in preizkušnje, da je njena šibka narava včasih že kar omagovala. Takrat ji je prihajal na pomoč veliki trpin sv. Janez Zlatousti, carigrajski patriarh, in s svojim neomahljivim zaupanjem na Boga vlival miru, da se je potem spokojno prepuščala božji ljubeči roki.

Rodila se je sv. Olimpija iz velerodne in zelo bogate carigrajske družine l. 368. Bila je v sorodstvu s tedanjim cesarjem Teodozijem I. Starši so ji kmalu pomrli, nakar jo je vzela v vzgojo njena modra in krepostna teta, ki jo imenuje sv. Gregorij Nacianški »vzor čednosti«.

Že v zgodnjih dekleških letih se je Olimpija poročila z Nebridijem, cesarjevim finančnim ministrom, ki je bil nekaj časa tudi cesarski namestnik v Carigradu. Nista pa bila dolgo poročena, po 20 mesecih je Olimpiji umrl mož in jo pustil samo.

Olimpija je bila izredne telesne lepote in ji je ob moževi smrti bilo komaj 18 let. Mnogo je imela snubcev, a je vse odklonila, ker je hotela više po potu popolnosti. Ta njena namera pa ni bila vseč cesarju Teodiziju, ki si je kot njen sorodnik in kot prijatelj pokojnega Nebridija lastil soodločanje pri njenem življenju. Postavil ji je imetje pod oskrbnišтво, dokler ne dopolni 30. leta. Tudi ni smela k slovesnemu bogoslužju. Vendar Olimpije to ni omajalo, ostala je zvesta Bogu in hrepenenju po višjem svetu. Polagoma je tudi cesar začel ceniti njene čednosti in ji je vrnil upravo premoženja.

Svoje ogromno bogastvo je sv. Olimpija poslej rabila le za dobre namene, zase ni skoraj nič potrebovala. Blizu in daleč je delila njena dobrotna roka. Cerkve, samostani, bolnišnice, ubožnice in sirotišča so bili deležni njenih obilnih podpor. Nešteto sužnjev je odkupila. Uboge je tudi osebno hodila obiskovat, da je tudi za njih duše mogla kaj storiti.

Darežljivost sv. Olimpije je šla tako daleč, da jo je moral sv. Janez Zlatousti opozarjati, naj vendar tudi nase malo misli. V obleki, hrani in hišni opreми je bila neverjetno skromna. Veliko je molila. Svoje telo je ostro pokorila in je v tem gotovo šla predaleč, zato ji je v poznejšem trpljenju začelo zmanjkovati telesnih in dušnih moči. Mesa ni nikoli pokusila. Svojo voljo je pa mrtvičila s ponižnostjo in angelsko krotkostjo.

Ob vsem tem stremljenju za popolnostjo jo je vendar Bog trdo in trajno preizkušal. Sv. Janez Zlatousti, takrat pridigar v Antiohiji, ji je pisal več tolažilnih

pisem; v enem ji pritrjuje, da je vedno živel v gorju in da je prejkotala že cele potoke solz. Vsa carigrajska javnost je poznala Olimpijino zlato srce, zato je uživala splošno sočutje. Tedanji carigrajski patriarh Nektarij ji je bil duhovni vodnik in tudi svetovalec pri upravi premoženja. Sprejel jo je med Bogu posebej posvečene diakonise.

L. 397. je za Nektarijem postal Janez Zlatousti carigrajski patriarh. Olimpija mu je med ženstvom mnogo pomagala; njena vsestranska vzornost in dobrotelost mu je zelo prav prišla. Ko so ga po 6 letih patriarhata nasilno odtrgali od oltarja, da ga odženo v pregnanstvo, je bila Olimpija zraven. Po svoji vesti ni mogla priznati Arzacija, ki je po Janezovem izgonu nepostavno zasedel prestol. Z vso odločnostjo je stala ob strani Janezovih pristašev. Zato je pa morala mnogo pretrpeti. Krivično so jo tirali pred sodišče in potem izgnali v Malo Azijo. Tam so jako slabo ravnali z njo, da je začela bolehati in je potem po raznih krajih morala iskati zdravja. Zaplenili so ji vse premoženje in lastnino razprodali na javni dražbi. In zgodilo se ji je, kar se tako rado zgodi: prav od onih, katerim je bila izkazala še največ dobrot, so nekateri postali njeni največji sovražniki. Tudi to ji je Bog dopustil. Sama je pa molčala in skrivala dušno bolelost pred ljudmi. Trpela je pa strašno; kako tudi ne, ko se je na njene šibke rame navalilo toliko krivic, da bi jih še moške rame težko nosile. Le sv. Janezu Zlatoustemu je potožila v pismih, ker je vedela, da jo bo najbolje razumel, ker je tudi sam šel skozi šolo trpljenja.

Svetnik je pisal Olimpiji več pisem, ki so se nam ohranila. V njih ji izraža vse umevanje za njeno bolelost, razlaga ji pa pomen trpljenja ter jo opominja na božjo previdnost in dobroto, ki bdi nad njo. Iz svojega pregnanstva v Kúkuzu v Mali Aziji ji je pisal v 16. pismu tole:

»Ko Bog dopušča, da te zadevajo tako pogoste in tako težke preizkušnje, ti s tem razodeva svojo dobroto. S temi preizkušnjami se lepša tvoja nebeška krona. Pa Bog ti daje tudi pomoč, da ne omagaš pod dolgotrajnimi križi. Po tej poti je Bog vodil tudi svoje junake, apostole in mučence; dopuščal je, da so prihrumeli nanje viharji nesreče, potem je pa grozeče morje pomiril in spremenil jezo valov v ljubko tišino. Zato nehaj že vendar jokati in žalovati in ne misli neprestano na križe, ki te težijo, ampak se zavedaj, da križi brž minejo. Misli na posmrtno plačilo, ki te čaka in

ki se ne da popisati. Tvoje težave so namreč kot senca, kot pajčevina, kot dim ali kar si moreš še bolj nestalnega misliti, ako jih primerjaš s plačilom, katero boš prejela. Res, da so te izgnali iz prestolice in se moraš seliti iz kraja v kraj; res da te povsod preganjajo in pred sodiščem zaslišujejo; res da trpiš od vojakov krute surovosti in te mučijo posli in bivši sužnji, katerim si podarila prostost; res da so ti nehvaležni oni, katerim si podelila največje dobrote. Pa plačilo za to so nebesa in njih nadzemska radost, ki je besede ne morejo dopovedati in ki nikoli ne bo nehala.

Telo ti je oslabeledo od naporov in muk in je v teh preganjanjih začelo bolehati. Pa zopet mi stopa pred oči tvoje veliko plačilo. Saj dobro veš, kako plemenito je, prenašati telesne bolečine in celo hvalo dajati Bogu zanje. To je ubožca Lazarja v slavo pripeljalo; to je tudi satana ob Jobovem trpljenju osramotilo.

Te resnice brez nehanja premišluj.

Raduj se, ker si najtežji boj že izvojevala, in s pokojnim srcem prenašaj najhujše preizkušnje. Hvalo izrekaj dobremu Bogu, ki bi tvoje križe lahko na mah uničil ali odstranil, pa ti jih zato pusti, da bo tvoje plačilo še lepše. Blagrujem te zanje!

Tako je pisal svetnik-trpin svetnici-trpink. S čudovito lučjo je obžarjal njeno trpljenje. Ne vemo, če je šla Olimpija po plačilo iz pregnanstva ali iz rodnega mesta; vemo pa, da je bilo njeno plačilo veliko.

Tudi mi se vselej zavedajmo, da Bog ve, ko trpimo. Zavedajmo se, da tehta naše moči in naše križe in da ne bo dopustil, kar bi bilo pretežko za nas. Če voljno sprejmemo in nosimo križ, ga nam bo Bog s svojo božjo tolažbo sproti lajšal in slajšal. Brez Boga trpeti je obupno, z Bogom trpeti je pa lahko. V trpljenju te Bog čisti, v trpljenju raste tvoja ljubezen do Boga; v trpljenju se ti pišejo najlepše strani v knjigo življenja in v knjigo plačila.

Dr. Fr. Jaklič.

Brezmadežno spočetje bl. Device Marije

Glavna in najvišja predprava naše Gospe je in ostane njeno čudovito materinstvo. Marija je Mati božja. Bog jo je že od nekdaj izvolil svojemu učlovečenemu Sinu za mater; zato je Marija tako vzvišena, tako mogočna. Najlepša, najbolj blesteča med vsemi prednostmi pa je Marijina brezmadežnost, ona vsestranska, popolna čistost, ki nas napolnjuje z gorkim občudovanjem in svetim veseljem. Vsa ta čuvstva izraža kot lepo ubrana pesem tudi prekrasna liturgija in cerkvene obredne molitve na praznik 8. decembra.

Praznik Marijinega brezmadežnega spočetja s popolno liturgično slovesnostjo t. j. z vigilio in osmino, kot ga dandanes praznujemo, je nastal šele l. 1854. za časa velikega Pija IX., ki je proglasil nauk o brezmadežnem spočetju bl. Device Marije kot versko resnico. Z velikanskim veseljem je sprejel ves tedanji katoliški svet to težko pričakovano odločitev, in stari ljudje so še dobrega pol stoletja pozneje z navdušenjem pripovedovali o tem svojem doživetju.

Papež Pij IX. pa ni uvedel novega praznika, kot bi mogoče kdo mislil, marveč je kot namestnik Kristusov, kot najvišji učenik, ki ga vodi Sveti Duh, potr dil, da je nauk, ki uči, da je bila prebl. Devica Marija v prvem trenutku spočetja po posebnem božjem privilegu vsakega

madeža izvirnega greha obvarovana — od Boga razodet. Zato ga mora vsak vernik sprejeti kot versko resnico. Ta nauk je bil v katoliški Cerkvi že stoletja poprej v prepričanju vernikov. Že v 8. stol. so nekatere cerkve na Vzhodu 9. decembra praznovala srečni dogodek Marijinega brezmad. spočetja. V 13. in 14. stol. so bila pač glede resnice brezmadežnega spočetja Marijinega med bogoslovci razna mnenja; toda praznik se je po prizadevanju vrlih sinov sv. Frančiška med ljudstvom bolj in bolj udomačil, in sicer na dan 8. dec., kot ga še danes praznujemo. L. 1477. pa je papež Sikst IV., prej frančiškan, odločil, naj ves svet proslavlja s posebnim praznikom brezmadežno Marijino spočetje.

Ze na predpraznik nas pri vstopu svete maše Marija sama z nežno deklško skromnostjo in pristrčno hvaležnostjo vabi, naj jo poslušamo; kajti pripovedovati nam hoče o oni veliki milosti, katero je Bog izkazal njeni duši. V cerkveni molitvi je to označeno z besedami: »O Bog, ki si mater Tvojea edinorojenca na čudežni način takoj ob spočetju obvaroval madeža izvirnega greha...« Berilo pa, ki je povzeto iz knjige Modrosti, polaža naši Gospej lepe besede v usta, s katerimi Marija oznanja svojo lepoto in čudovito, za nas tako blagoslovljeno materinstvo svojega

deviškega telesa. Enako poudarja tudi evangelijski odlomek tega dne (Jezusov rodovnik), da je Marija res rodila obljubljenega Odrešenika, Sina Davidovega, medtem ko nam spev med darovanjem na ljubek način predstavlja brezmadežno Devico (lilijo!) kot božjo nevesto.

Na sam praznični dan srečamo isto misel takoj pri vstopu k sveti maši. Radostno nam kliče Marija, izvoljena nevesta, naproti: »Prav iz srca se veselim v Gospodu in moja duša se raduje v mojem Bogu, zakaj odeva me z oblačili zveličanja in ogrinja s plaščem sreče, kakor nevesto, ki se zaljša s svojim nakitom.« Slovesna molitev pa poudarja, da je zamoglo postati le popolnoma brez vsakega madeža spočeto telo Device vredno prebivališče božjega Sina. Radi tega pa naj nihče ne misli, da je to njena lastna zasluga; kajti Bog ji je dodelil to izredno predpravo le »zavoljo zaslug in odrešilne smrti taistega Sina božjega«. Sam Najvišji jo je izvolil za to vzvišeno nalogo že pred vsem početkom, tako da je Marija bila v božji zamisli prisotna pri stvarjenju sveta, kot nam Marija sama razlaga v današnjem prelepem berilu.

V spevih, ki slede berilu, je krepko podčrtana lepota blažene Device, torej

vprav ona misel, ki tvori danes drugo prevažno točko našega slavlja, Marijino večno devišstvo. Ta misel je, ki daje današnjemu prazniku poseben sijaj, posebno privlačnost; ta misel je, ki vedno iznova navdušuje mlade ljudi, katerim je devišstvo dolžnost, a tudi lepa predpravo, da ljubijo z gorečo ljubeznijo in pristno mladostnim navdušenjem svojo brezmadežno Zaščitnico in Pomočnico. Kaj pa more biti tudi nežnemu, mlademu, čistemu človeškemu srcu bolj lepega, bolj vzvišenejšega, bolj svetega kot devica in mati? In to je Marija hkrati in obenem! »Vsa si lepa, Marija, in madeža izvirnega greha ni na tebi!«, ti si »milosti polna, Gospod je s teboj, blagoslovljena ti med ženami!« (Evang. in pesem pri darovanju.)

Živo, močno hrepenenje zaplamtí ob pogledu tolike, tako nežne in čiste lepote v našem srcu! Tudi mi bi radi vsaj nekoliko sličili Mariji, mi, ki nas tare »rana grešne krivde«. Polni zaupanja se tedaj obračamo k vsemogočnemu Gospodu, da nam na priprošnjo naše prelepe Zaščitnice dodeli milost spreobrnjenja in pokore, da se zamoremo tako s čistim srcem udeleževati proslave Nje, kateri je Bog storil toliko dobrega.

P. Mihael Mlekuž O. S. B.

„Varujte se lažnivih prerokov...“

(Nekaj o raziskovalcih sv. pisma.)

V vseh časih, kar stoji sv. Cerkev, so nastopali krivoverci in potvarjali razodeto resnico. Cerkev se je proti krivoverstvu vedno z vsó odločnostjo borila. Nešteto krivih ver je že z božjo pomočjo zmagoslavno zatrla. A še vedno se pojavljajo nove krivoverske zmote in se vtihotapljajo celo v dobre krščanske družine. Boj proti tem zmotam je mnogokrat težek, ker si krivoverci radi nadevlejo videz pobožnosti in svoje zmote dokazovati skušajo iz sv. pisma.

Tudi v naših krajih so se zadnje čase pričele širiti krivoverske zmote in krivoverske knjige. Prinesli so nam jih tuji »misionarji« iz Amerike, kjer so za krivoverske sekte (ločine) najbolj ugodna tla. Nekaj časa so prav vneto širili adventizem. Ko je propaganda za adventistične nauke nekoliko ponehala, se je pojavila nova, še opasnejša kriva vera — »Raziskovalci sv. pisma«. O tistih, ki jo širijo, velja prav posebno beseda našega Gospoda, da prihajajo »v ovčjih

oblačilih, znotraj pa so grabežljivi volkovi«. Pohlevno se skrivajo za sv. pismo, a z napačnim razlaganjem božje besede uče celo vrsto zmot. Spretno izkoriščajo bedo današnjih dni, napovedujejo skorajšnji konec stisk in nadlog ter love nepoučene v svoje mreže.

Kriva vera »Raziskovalcev sv. pisma« je stara dobrih 60 let. Začetnik ji je bil ameriški trgovec Karel Russell (1852 do 1916). Ta je bil kot otrok vzgojen v Kalvinovi krivi veri; toda nauk kalvincev, da je Bog nekatere naprej določil za pogubljenje, ga je vedno odbijal. Zato se je začel zanimati za sv. pismo; posebno pozornost je obračal na tista mesta, ki govorijo o koncu sveta in o usodi ljudi po smrti. Po svojevoljni razlagi Kristusove zapovedi »Ljubite svoje sovražnike, delajte dobro tem, ki vas sovražijo«, je prišel do zmotnega zaključka, da ni pekla in večnih kazni v njem. To je bil začetek krive vere.

Russell je bil trgovsko zelo naobra-

žen; bil je tudi sicer nadarjen, požrtvovalen in neobičajno podjeten, a manjkalo mu je znanstvene in predvsem bogoslovne izobrazbe. To je bilo zanj usodno. Domisljal si je, da pred njim še nihče ni pravilno doumel sv. pisma in da je on od Boga poklican, da sv. pismo pravilno tolmači. Z veliko odločnostjo je stopil na čelo nove sekte (verske ločine) in se poslej ves žrtvoval, da bi jo razširil in utrdil najprej v Ameriki, potem pa tudi v Evropi in drugih delih sveta. Vse svoje zmotne nauke je skušal opreti na sv. pismo.

Kaj je učil Russell in kakšne zmote širijo še danes »Raziskovalci sv. pisma«? Lahko trdimo, da ta sekta spodkopuje vse temelje krščanstva, ker je ni resnice naše sv. vere, katere ne bi zanikovala, sramotila, zasmehovala ali vsaj ne po svoje razlagala. Le pogledjmo! Nauk o sv. Trojici proglašja za krivo vero, ki jo uče današnji duhovniki. Božjo naravo pripisujejo samo Bogu Očetu, ki ga imenujejo Jehova. Jezus Kristus jim ni bil Bog; ne priznavajo, da sta bili v njem dve naravi, združeni v eni osebi. Ko se je učlovečil, je bil samo človek in ni imel neumrljive duše. Iz groba ni vstal sam kot zmagovalec smrti, marveč ga je obudil Jehova. Kot nagrado za zvestobo je po vstajenju prejel neumrljivost. Človeka ponižuje ta sekta na stopnjo živali; duše ne loči od telesa in trdi, da nihče nima duše, ampak da vsak človek je duša. Duša ni duhovna, zato ni neumrljiva; nauk o neumrljivosti duše si je izmislil satan. Neumrljiv bo edino Kristus po vstajenju in 144.000 izvoljencev evangelijske dobe. Ostali ljudje bodo v dobi tisočletnega kraljestva obujeni v življenje in še enkrat preskušani; kateri bodo preskušnjo prestali, bodo prejeli kot nagrado večno trajajoče življenje na zemlji, drugi zapadejo večni smrti.

Neverjetne zmote uče ti krivoverci tudi o človekovih poslednjih rečeh. Tajne besa, vice in pekel. Nauk o vicah, pravijo, so si izmislili duhovniki; nauk o večnih mukah in o trpljenju v peklu je »hudičev nauk, ki si ga je izmislil satan, da bi preslepil ljudstvo«. V eni izmed knjižic, ki so jih širili tudi pri nas (Harfa božja), pišejo: »Stvarnik, ki bi začel s celim sistemom brezkončnega mučenja, bi bil pravi hudič, ne pa razumen Bog.«

Mnogo pišejo in pridigajo o Kristusovem drugem prihodu in o tisočletnem kraljestvu. Kristus je že drugič prišel na svet; od l. 1874 biva

nevidno med nami in bo v kratkem ustanovil tisočletno kraljestvo miru in sreče. V tej dobi bodo vstali najprej pravični Stare zaveze, za njimi vsi mrtvi brez izjeme in bodo pozvani, da se odločijo za Kristusa ali proti njemu. Kmalu po l. 2918 bo razvoj zaključen; satanova oblast bo za vedno strta; božji izvoljenci se bodo vekomaj veselili, drugi bodo kaznovani z večno smrtjo, to je s popolnim uničenjem duše in telesa.

O Cerkvi in duhovnikih se izražajo zelo sovražno in žaljivo. Cerkev imenujejo sestavni del satanske organizacije; očitajo ji, da brani ljudem čitati sv. pismo in da se družijo z bogatini, siromake pa zaničuje.

Čudno je, da se sekta pri tolikih očitnih zmotah in lažeh sploh še more širiti. Največ ji pri tem pomaga ameriški dolar, neverjetno drzna in vsiljiva propaganda, in pa težavne razmere, iz katerih si želi današnji človek izhoda.

Svetovno središče »Raziskovalcev sv. pisma« je v Ameriki v Brooklynu. Tu imajo veliko tiskarno in osrednjo založbo knjig. Od tu se vrši propaganda po vsem svetu. Voditelj sekte je danes ameriški državni pravdnik Rutherford, mož izredne podjetnosti in vztrajnosti. Pri svojem učitelju Russellu se je navzel proroškega duha in trgovske izurjenosti, od katere predvsem zavisi obstoj sekte in njenih ustanov. Po drznosti in sovraštvu do Cerkve Russella celo nadkriljuje. Sam piše poljudne knjižice, hodi okoli predavat in govori v radio. Tisoči in tisoči kolporterjev (raznašalcev) hodijo po svetu in razpečavajo sektine knjižice ter natisnjene Rutherfordove govore. Tudi kino uporabljajo v reklamne namene.

Njih organizacija je sedaj razpredena že po vsem svetu. Svoje postojanke imajo celo v Indiji, Japonski, v Južni Afriki in v Avstraliji. Koliko štejejo pristašev, je težko navesti, ker ne vodijo seznama svojih članov. Poznavalci sekte sodijo, da jih je že okoli 100.000. V Evropi so posebno močne postojanke v Švici in v Nemčiji. V Švici je tudi sedež »Srednjeevropske zveze raziskovalcev sv. pisma«, ki jo tvorijo države Švica, Holandija, Nemčija, Avstrija, Italija, Francija, Belgija, Češkoslovaška in Jugoslavija.

V Jugoslaviji se je sekta pričela širiti šele po l. 1925. Sedež in središče vse propagande za Jugoslavijo je za enkrat mesto Maribor. Tu izdajajo in tiskajo knjige ter knjižice v slovenskem, hrvatskem in srbskem jeziku (v cirilici). Uradni

naslov jugoslovanskega oddelka je »Svetionik«, udruženje istraživača sv. pisma za kraljevinu Jugoslaviju. Za južne kraje naše države so zadnje mesece ustanovili podružnico v Beogradu (Višegradska ul. 15).

Odkar ima sekta v Mariboru lastno založbo, se vrši pri nas v mestih in po deželi tiha, a silno živahna in vsiljiva propaganda. »Misijonarji«, med njimi tudi ženske, stalno potujejo okrog in z veliko zgovornostjo širijo svojo krivo vero. Obenem po nizki ceni ali tudi zastonj vsiljujejo drobne knjižice in protestantsko sv. pismo.

V slovenskem jeziku so bile izdane in se širijo tele knjige oz. knjižice: »Harfa božja«, »Stvarjenje«, »Zastava za narod«, »Kje so mrtvi?«, »Vrnitev našega Gospoda«, »Kraljestvo božje — up sveta«, »Kriza« in »Pribežališče v kraljestvo«. Te knjižice je spisal Rutherford; prevedene so na slovenski jezik iz nemščine. Zadnja (»Pribežališče v kraljestvo«) je bila spisana šele letos. V njej se smeši sv. leto. Med besedilom in na zadnji strani so slike (karikature), ki grdo sramote sv. Očeta. Te slike spominjajo na karikature, ki jih objavljajo ruski boljševiki v listu »Brezbožniku«.

Vsakdo, komur se te knjige ponujajo, naj se zaveda, da so to krivoverske knjige. Krivoverskih knjig katoličan ne sme niti brati, niti jih shranjevati. Knjige, ki obravnavajo verske resnice, morajo imeti odobrenje cerkvene oblasti. Če katera nima tega odobrenja, jo bo zaveden katoličan brezpogojno odklonil. Nezmotna učiteljica verskih resnic in razlagateljica sv. pisma je samo sv. Cerkev. Proč zato tudi s protestantskim sv. pismom, in naj se ponuja še tako pocenil! Kajti to sveto pismo ne podaja nikake razlage. Zgodovina krivoverskih ločin zadnjega časa pa jasno kaže, kam privede svojevoljno razlaganje sv. pisma. Misli sv. pisma so globoke, mnogokrat dvomne ali težko umljive. Sv. Cerkev sicer želi in priporoča branje sv. pisma; da pa prepreči zmote, dovoljuje samo take izdaje, ki so bile prirejene pod njenim nadzorstvom in so opremljene z razlago. Hvala Bogu, Slovenci imamo tako sv. pismo. Prevedeno je iz grščine na slovenski jezik in v katoliškem duhu razloženo. Izdala ga je Bogoslovna Akademija v Ljubljani in se dobi v vseh knjigarnah. To sv. pismo naj si omisli čimprej vsaka hiša, vsaka družina!

Dr. Andrej Snoj.

O sveti daritvi

(Konec.)

Sveto daritev smo razdelili na tri velike dele: pripravo, darovanje in daritveni obed. Do tega tretjega dela — obeda — smo pri razlagi prišli. Latinsko imenujemo ta del communio — združenje. Saj gre za dvojno združenje: združimo se z Jezusom in po Njem se vsa množica vernikov še tesneje združi, sklene med seboj. Poudarjati pa moramo »obed«, večerjo, ker nam prav ta beseda mnogo razloži.

Daritvene obede so imeli že v stari zavezi. Kadar je kdo prinesel svoj dar Bogu — bila je navadno žival — so jo najprej zaklali. Potem pa so del sežgali na oltarju v znak, da je Bog prevzel ves dar. Ostalo pa so zaužili v sveti večerji: Bog sam je bil gostitelj... Te daritve so bile predpoda sedanje, nekrvave Jezusove daritve, ki se obnavlja na naših oltarjih. Saj je v tem podobno, kakor včasih: prinesli smo svoj dar Bogu (kruh in vino), Bog pa nas povabi na obed, in daje nam svoj dar, božje Jagnje, Jezusa samega. To je zmisel Jezusovih besed o Njegovem mesu, ki ga moramo jesti, in Njegovi krvi,

ki jo moramo piti. Zato tako zapovedujoče izzveni tudi pri spremenjenju: »Vzemite in jejte! Vzemite in pijte!«

Daritveni obed nujno spada k daritvi: ne moremo ga ločiti od nje. Pri obedu najbolj »sodarujemo« in največ blagoslova dosežemo. Včasih so se sploh vsi udeležili »združenja«, le oni ne, ki so bili iz cerkvenega občestva izključeni. Bili so pa celo časi, ko po pripravi nihče ni smel ostati v cerkvi, kdor se ni udeležil svetega obeda. Kako prav je torej, da le izjemoma prejemamo sveto obhajilo izven svete maše: saj je naša dolžnost daritev — in daritveni obed. In koliko je izgubilo prav sveto obhajilo, ko so ga nekateri ponižali v vrsto posameznih jutrnjih pobožnosti!

Kako je bilo včasih? Očenaš je bila, kakor še danes, slovesna molitev pred obedom. Potem so pripravili posvečeni kruh za vse: lomili so ga, saj so bile ploščate hostije zelo velike. Ker je to nekaj časa trajalo, so vmes prepevali »Jagnje božje«. Potem so obedovali; vsak je prejel sveto Telo in Kri. In ko je ljudstvo pri-

hajalo, je prepevalo veselo obhajilno pesem. Nato je škof zapel še zadnjo prošnjo, da bi božji dar obrodil tisočeren sad. In s tem so končali.

Tako je ostalo še danes, z majhnimi dopolnitvami.

O č e n a š

so molili torej že v prvih stoletjih. In zadnjo prošnjo »temveč reši nas hudega« — nadaljuje še druga molitev, ki malo širše pove iste želje. Ko mašnik to molitev sklepa, r a z l o m i sveto hostijo v tri dele. S tretjim, manjšim delom naredi trikrat križ nad kelihom »Mir Gospodov bodi vedno z vami,« nato pa košček spusti v kelih ob besedah »To sveto združenje...«

Lomljenje svete hostije je bilo posebno včasih potrebno radi velike oblike kruha, skoro pa je še danes potrebno za duhovnika. Sploh je bila v »lomljenju kruha« že judovska posebnost; oni so kruh l o m i l i — bil je pač ploščat in take oblike —, mi pa ga režemo. Zato pa so včasih tudi sveti obed imenovali »lomljenje kruha«.

J a g n j e b o ž j e

je nekdanja pesem med lomljenjem, sedaj še prošnja za usmiljenje in mir. Včasih so jo ponavljali večkrat, danes le trikrat. Pri črnih mašah prosimo mir in usmiljenje za duše v vicah. Slede še

T r i m o l i t v e p r e d o b h a j i l o m.

Prva je nadaljevanje zadnje prošnje iz prejšnje pesmi: daruj nam mir! Ob koncu te molitve pri slovesni maši duhovnik poljubi oltar in dá diakonu, diakon pa ostalim »poljub miru«. V starejših časih so si dali sveti poljub vsi verniki med seboj, moški moškim, ženske ženskam. Pri črnih mašah pa ta molitev odpade. Ostali dve molitvi prosita za odpuščanje grehov, zvesto stanovitnost, vreden prejem in bogat sad svetega obhajila.

Nato se duhovnik globoko sklone in si ponižno trka na prsi »Gospod, nisem vreden...« Poganski stotnik nas spremlja k Jezusu jutro za jutrom: da bi se naučili od njega globoke ponižnosti, skrbne ljubezni in žive vere!

O b h a j i l o m a š n i k a i n v s e h v e r n i k o v.

Duhovnik prejme sveto obhajilo pod obema podobama. Ko zaužije sveto Telo in sveto Kri, se nekaj trenutkov zamudi v tihi zbranosti in ljubečem pozdravu.

A že prinaša Jezusa tudi vernikom. Najprej jim želi božjega usmiljenja in odpuščanje, potem pa jim deli sveto Telo z besedami: »Telo našega Gospoda Jezusa Kristusa naj váruje tvojo dušo za večno življenje. Amen.«

Ko je obhajilo končano, duhovnik skrbno zbere vse drobce, ki so se morda odlomili od svetih hostij, izmije kelih in si umije prste. Zraven moli dve prošnji.

O b h a j i l n a m o l i t e v

je ostanek daljšega psalma, ki so ga nekoč peli in ponavljali med obhajanjem, dokler je trajalo. Največkrat je v zvezi s praznikom, saj je spremenljiva.

P r o š n j a p o o b h a j i l u

je pri prvi prošnji in prošnji nad darovi podobna molitev. Ni torej toliko zahvala kot prošnja za bogate sadove svetega obhajila. Mimogrede omenjeno je pa vendarle to najlepši sklep našega svetega obhajila; priprava in sklep, kakor ga Cerkev naroča. Saj je v molitvah med daritvijo vse — vera, upanje, hrepenenje in ljubezen.

S k l e p.

Po daritvenem obedu je sveta maša hitro končana. Morda se nam zdi prvi hip čudno, da je po svetem obhajilu tako malo zahvale. A Cerkev dela vedno tako, da ne polaga zahvale toliko v molitev, kot v življenje. Delo, boj, trpljenje in ljubezen — to je najlepša zahvala za daritev. Za sklep še troje: odpuščanje, blagoslov in zadnji evangelij.

Duhovnik se obrne k ljudstvu in mu reče: »Pojdite, odpustim vas!« Kakor bi mu hotel povedati: Prejeli ste velike milosti svete daritve, nesite jih v življenje, da vam tisočkrat obrodí! Ljudstvo pa se veselo zahvaljuje: Bogu hvala! Le pri spokornih in črnih mašah to odpade in mesto tega kliče duhovnik: Slavimo Gospoda! ali pa tiho konča: Naj počivajo v miru!

To je prav za prav sklep. A duhovnik se obrne še k presveti Trojici in jo prosi še enkrat, naj bi bila daritev prijazno sprejeta. Potem — razen pri črnih mašah — podeli vsem vernim sveti blagoslov.

Na koncu zmoli še zadnji evangelij, — ki je navadno začetek Janezovega. Tako odhajamo v življenje, ko smo pri daritvi spoznali in doživeli: da je Beseda meso postala in prebivala med nami...

Vital Vodusek.

Slavospev

*Vdano vse stvari z menoj slavite
najkrasnejšo božjo stvar,
vso ljubezen, srca, prinesite
na Brezmadežne oltar.
Angeli, na zemljo prihitite,
z nami v spev združite se,
radost, srečo svojo podarite
srcu božje Matere.*

*Zemlja, zberi bisere prekrasne,
sonce, svoj razlij mi žar,
daj, nebo, mi zvezde svoje jasne,
dal jih bom Mariji v dar.
Morje, dvigni vse zaklade svoje,
veličastni daj mi žar,
biserov v roké natrosi moje,
dal bom vse Mariji v dar!*

*Zažarite v zarji ve, planine,
kras mi dajte svoj goré,
za Marijo, reke in ravnine,
speve zlijte mi v srcé!
Sapice v gozdovih, zašumljajte,
klasje v spev zaziblajte,
z mojim srcem vdano šepetajte
v čast Mariji hvalnice.*

*Cvetja dajte, travniki zeleni,
spev zapojte, ptice, mi,
zlijte, srca, vso ljubezen meni,
dal jo bom Brezmadežni.
Prošnjo vdano, Mati, v srcu nosim:
S svojim srcem združi me;
vročo željo mi izpolni, prosim:
Ljubim naj na veke te!*

Mali Gregor.

Tisk in naša dolžnost

Nedavno je o. J. Hoornaert dr. J. v svoji razpravi o tisku¹ nazval »tisk«: njega veličanstvo ter dostavil, saj brez njega ni skoraj nič, z njim skoraj vse. Tudi španski redovniki družbe Jezusove so priznali: »Imeli smo veliko ustanov, ne pa primerne tiska, ki bi ustrezal sedanjemu času. Imeli smo cerkve, samostane, vzgojišča, ne pa tako krepkega tiska, ki bi bil v stanu braniti jih«.

Revolucija je zaplenila lepa svetišča, redovne hiše in zavode.

Ista nevarnost preti tudi drugim dežlam.

Odlični francoski govornik Coubé je proslavljal pred leti Francijo kot deželo, ki je močno darežljiva, dodal je pa pripombo: »Katoličani v Franciji žrtvujejo milijone, dá, milijarde za odlične ustanove, za bolnišnice, šole, cerkve, samostane, misijone. Brez dvoma zaslužijo te stvari vse naše priznanje. Vendar mi bodi dovoljeno, da omenjam eno napravo, ki bi zanjo morala Francija več prispevati; kajti ta naprava bo gotovo preprečila, da ne bodo vse druge uničene: v mislih imam dober tisk...«.

Pregovor pravi: »Obvarovati morem samo to, kar znam braniti«. Borbo današnjih dni moremo zmagovati samo z orožjem današnjega časa.

Zdihovati, tožiti, stokati, zabavljati, tolažiti se z upanjem na boljše čase, to je vse premalo, to še nikogar ni rešilo. Stopimo prav vsi v strnjene vrste za širjenje,

okrepitev in brambo dobrega tiska: verskih in cerkvenih listov, a tudi za ustalitev in udomačenje dnevnih, tedenskih časopisov, od Cerkve priporočenih in v pravem versko-nravnem in resnično narodnem duhu urejevanih.

Naše dolžnosti do tiska so predvsem take-le:

1. Spoznavajmo in se zavedajmo, koliko pustošenja v cerkvenem, npravstvenem in kulturnem življenju povzroča slab tisk, predvsem veri in Cerkvi protivno časopisje.

2. Če še nismo prepričani, pa se prizadevajmo, da se prepričamo, kako zelo važno apostolsko nalogo izvršuje vprav dober tisk. Posledica tega bo, da bomo postali gorečniki ne samo kot bralci, marveč tembolj še kot naročniki, agitatorji in razširjevalci in sotrudniki dobrega tiska: knjig in listov.

Slaba knjiga, slab časopis je nevaren sovražnik vere in verskega življenja; slab časopis naročati, čitati, se pravi, sovražniku svete Cerkve dajati pogum, podpirati ga gmotno in mu dajati denar. Čudno, da tega ne uvidijo oni tako zvani »dobri« kristjani, ki hodijo v cerkev in skušajo biti pošteni, v njih hišo pa prihaja list, ki je vse kaj drugega kot krščanski.

Slabo čtivo uničuje npravstvenost, čednost; tega ni treba dokazovati; vsakdanja izkušnja nas o tem prepričuje.

Tiska se je polastila ruska brezbožna sovjetska krutovlada. In sedaj siplje med

¹ Kirchenzeitung 1933, št. 42.

nesrečni narod v ogromnih, nezaslišanih množinah strup, brezbožnost in mrznjo do vsega, kar mora biti človeku sveto, kar je verskega, nadnaravnega, božjega. Po najnovejših poročilih izdajajo v Rusiji nič manj kot 581 časnikov in 369 raznih glasil; z drugo besedo: vsak dan gre med tlačeno ljudstvo po širnih ruskih pokrajinah 25 milijonov tiskanih časopisnih strani. To je dinamit, ki so z njim porušili krasno stolnico božjega Odrešenika; to je strelivo, ki ugonablja vero in nравnost ter ruši številna svetišča.

Belgijski socialisti so razumeli, kaj pomeni zanje časopis, pa so zbrali v kratkem času 15 milijonov za dnevnik »Le Peuple«. Angleški socialni demokratje so dali — ni še tako dolgo tega — 175 milijonov za list »Daily-Herald«. — Socialisti na Holandskem so prav tako darovali za socialistični tisk v Rotterdamu 15 milijonov.

Usoda dežele — bodisi katerekoli — je v tesni zvezi s časopisjem. Če je v kakšni pokrajini razširjeno dobro časopisje v razmerju do slabega tiska kakor 5 proti 3,

bodo tudi volitve v razna zastopstva, če so svobodne, tako izpadle.

Katoliški tisk, katoliško časopisje širiti je dobro, je n a r a v n o s t a p o s t o l s k o d e l o. Koliko jih je, ki mislijo, da so že zadostili krščanski ljubezni, če so dali nekaj miloščine bednemu, če so se oddolžili cerkvi. Toda miloščino, če jo prav umevamo, moramo predvsem nakloniti važnejšim skupnim zadevam: med temi je gotovo na prvem mestu — tisk.

Papež Leon XIII. je rekel nekoč: »V župniji je dober časopis — trajen misijon.« Pridigarja čuje 800, 1000 poslušalcev; veliko na boljšem je dober časopis; njega posluša vsak dan nepregledna množica. Misijon traja kvečemu teden dni; nato se misijonarji odpeljejo; ne odpeljejo se pa strasti, te ostanejo. Zato pa, če hočemo, da seme dobrega in plemenitega ne bo prerastel plevel: na delo, da bo prihajal v vse naše domove trajno zvesti in dobrohoteči prijatelj — dober časopis!

Tak prijatelj je brez dvoma »Bogoljub«.

Bartolomeo

Glej, dekla sem Gospodova

Firenze, cerkev Mar. Oznanjenja

Pri družbi v službi

X.

Nastopili so bili megleni in deževni jesenski dnevi. Po dolinah in ravninah je deževalo, gore pa so dobivale snežene klobuke in istotake halje. Vse je molče napovedovalo, da se bližamo dnevom zimskega počitka, dnevom dolgih večer-

Fr. M. Bernard

Zgodnja Danica

rov in še daljših noči, pa tudi dnevom mraza in prezebanja.

Tiste dni je imel dobrodelni odsek polne glave skrbi in polne roke dela. Gospod Anton mu je pri seji napovedal svoje misli in načrte. Malo čudno so ga gledale njegove pomočnice. Drugod so res imeli že podobne dobrodelne, Miklavževe, Božične ali Novoletne večere; tu še ne. Pa je drugod seveda gotovo dosti siromašnih otrok, tu jih pa ni. Tisti čudni ponos, ki siromake samo drugod vidi, v domačem kraju pa ne! Ali gospod Anton je bil tiste sorte mož, ki ni odjenjal. Kar je sklenil, to je hotel izpeljati. Zaprek se ni bal; še veselile so ga.

In pričelo se je delo.

Najprvo načrt: Obdarovali bomo siromašne šolske otroke z obleko. Če bo mogoče, bomo privzeli še tudi nekaj takih zraven, ki še ne vedo dobro, kaj je šola. Kakor bodo pač sredstva...

Potem pa od načrta na delo.

Kjer je dobrodelnost, tam je potreben tudi denar. Ampak kje ga bomo dobili? Nove skrbi, novi načrti, nova pota. Počasi so vse izvrtali. Romala je prošnja na bližnji denarni zavod, na pomoč je priskočila Marijina družba ženâ, nekaj malega je dala tudi skupna družbena blagajna, potem pa podrobno delo od hiše do hiše. Vsaka članica je dobila svoje in jih je morala obiskati in mehčati njih srca, dokler niso nekateri pokazali, da so prav verni učenci sv. evangelija: če bi tudi ne bili dali zaradi deklet, ker so jih poznali in so jim zaupali, so pa vendar zaradi njih nadležnosti vstali in so jim dali, za kar so prosile.

Najtrša srca si je pridržal gospod Anton sam v obdelavo in v pripravo in mehčanje.

Potrkal je pri Glavanu.

»To ne bo nič, gospod Anton, iz tega ne bo nič,« je hitel pripovedovati dušnemu pastirju. »Le pomislite: vsak bo hotel biti revež, vsak bo hotel dobiti, vi pa ne boste mogli vsem postreči. Potem bo pa jeza in nevoščljivost in sovraštvo in... in... in... Kar odnehajte, gospod Anton, kar odnehajte, pa bo za nas vse najbolj prav.«

»Oče, veste kaj?«

»No! Kaj mislite?«

»Vas je Bog pogledal skozi največje okno. Vsega imate dosti. Vi nam boste dali toliko, da bomo lahko obdarovali vse. Pa bomo zaprli pot jezi in nevoščljivosti in vsem drugim pregreham. Poglejte, koliko dobrih del boste naredili z enim samim darom!«

»Pa zakaj ravno jaz, gospod Anton, pa zakaj ravno jaz? Poredni ste, veste, poredni! Pojdite še drugam, naj še drugi dajo; jaz ne morem vsega.«

»Saj bom šel, oče, samo prazen pa tudi ne grem od vas. Kaj bodo pa drugod rekli, če bom povedal, da Glavan ni ničesar dal.«

»Oh, ne daste se odgnati, pa se ne daste.«

»Precej bom šel, samo —«

»No, saj vem, kaj hočete reči.«

Zarožljali so ključi, odprla se je blagajna. Oče Glavan je nekaj godel in mrmljal, potem pa je dal nekaj drobiža pro-

silcu z blagohotno pripombo: »Če vam bodo povsod toliko dali, kakor sem jaz, potem boste lahko celo župnijo nanovo oblekli.«

Gospod Anton ni rekel nič, samo dostojno se je zahvalil. Šele zunaj je preštel božjake in je prišel do spoznanja, da bi s takimi prispevki res lahko oblekel celo župnijo, če bi bili tovarnarji — pajki!!

Napotil se je dalje k Trdančku.

Mož je bil sladek ko med in prijazen kakor toplo pomladansko vreme.

»Ooo!« je začel pozdravljati, »ooo, gospod Anton! Kakšna čast za našo hišo, da nas tudi vi obiščete! Le noter, le noter! Reza!« je zaklical nekam daleč po hiši, »Reza! Tak pridi no! Gospod Anton so prišli!«

Pričeli so se pogovori in po dolgih ovinkih je prišel duhovnik s pravo barvo na dan. Pa je kar čutil. Še sta bila oba prijazna, a prijaznost je padla najmanj za deset stopinj.

»Radi bi vam pomagali, gospod Anton, prav radi, zakaj plemenito je vaše delo, plemeniti so vaši načrti, zlato je vaše srce in mi bi vam radi postregli, kolikor bi največ mogli; pa saj sami veste, da je trgovec danes največji siromak. Kupovati je treba drago, dobička pa nič.«

»Saj ne zahtevam celega konja,« se je opravičeval duhovnik, ki je dobro poznal Trdančka in njegove razmere, »samo za en košček usmiljenja prosim.«

»Imejte še vi usmiljenje z menoj. Pogledjte, koliko izgube imam že letos pri trgovini. Samo to pogledjte.«

»Če boste še sirotam primaknili nekaj dinarjev, se pri 'izgubi' ne bo toliko poznalo. Gospod Trdanček, kamor je šla krava, naj gre še tele.«

»Vam ne morem priti do konca,« je govoril Trdan in odhlačal k blagajni, kjer je bilo čuti precej cvenka in tudi precej šumenja, znamenje, da blagajna še ni bila popolnoma prazna.

»Nate; upam, da boste z darom zadovoljni. Posegel sem globoko, kar se je dalo, samo da ne boste mogli govoriti, da je Trdanček umazan za dobra dela in da me boste pri ljudeh priporočili.«

»Bravo, gospod Trdanček! Še na prireditve vas bom povabil. Gotovo boste prišli.«

»Hvala za povabilo. Samo zebe me rado. Mraz mi škoduje; še slišati ne smem o mrazu. Če le slišim o njem govoriti, pa že kašljam.«

»Bomo pa zakurili, pa bo šlo.«

Zdrava, milosti polna...

Duhovnik se je podal naprej k Grdinu.

Mož je delal čast svojemu imenu. Poslopja, sicer starinska in častitljiva, so bila svoji starosti primerno tudi zanemarjena in zapuščena. Pa tudi sam je nekaterikrat nastopal v taki zunanosti, da ga je nanovo došli orožnik na cesti prijemal radi beračenja in pohajkovanja in mu je mož le s težavo dopovedal, da ni ne berač in ne postopač, ampak da je pošten posestnik v vasi. Da, da, živemu človeku se res lahko vse pripeti...

Grdin je začel po svoji navadi tarnati, kakšen siromak je; da je danes na svetu vse narobe, ker nekateri iščejo denarja in bogastva tam, kjer ga ni. Delavec je današnje čase mož, ker dobi denar vsako soboto; tisti so možje, ki vlečejo plačo vsak mesec, samo podpisati se jim je treba, pa dobe denarja, da ne vedo kam z njim. Kdaj pa on, Grdin, kaj dobi! Kdo mu kaj da za njegov podpis!

»Ravno prav,« se je pošalil na Grdinovo tarnanje gospod duhovni oče; »povabili vas bomo na našo prireditev, morebiti bo tudi za vas pripravljena kaka drobtinica.«

Sv. Barbara

Ljubljanska stolnica

Malo je manjkalo, da ni Grdin izbruhnil v jezo in povedal svojo izpoved: »Kaj, vi se boste še norčevali iz poštenega moža, ki si je s trudom in s težavo privarčeval nekaj ti—, ne, ne, hočem reči, samo nekaj stotakov!« Mož se je še o pravem času premislil. Saj je vedel, da bi bil sicer nadležni prosilec precej pograbil za besedo in potem bi ne bil zadovoljen z vsakim darom. Bolje je, malo se potajiti in jezo požreti, kakor pa na denarju škodo trpeti.

»No, gospod kaplan,« je začel sladko, »ker ste ravno vi in ker vas imam rad, naj pa bo nekaj. Tega ne boste mogli govoriti, da ste šli prazni od naše hiše!«

Gospod Anton je precej med prsti začutil, da je mož govoril resnico.

Vsi skupaj so pa le nekaj nabrali. Ne samo nekaj, kar precej. Posebno tam, kjer so našli že naprej prerahljana srca. Če je gospod Anton podiral trdnjave, so njegovi ljudje z lahkim trudom osvojevali neutrjena, dobro hoteča in dobro misleča mesta.

Bližal se je dan obdarovanja. Tisti, ki so ga samo pričakovali, niso imeli niti pojma, koliko dela in koliko truda si je naložil dobrodelni odsek. To stikavanje za potrebnimi, to preudarjanje, kdo je večji siromak in potem temu primerno obdarovanje! Kdor je bil kdaj pri takih prireditvah zraven kot delavni član, ta sam dobro ve; kdor pa še ni bil zraven, naj pa poskusi. Pero vsega tega skritega dela ne more popisati, vseh skrbi ne more naštet, in vseh občutkov ni mogoče izraziti z besedo.

In konec?

Saj ga skoro ni treba popisati, ko je vendar svetovno znan. Obdarovanci bi bili s svojimi darovi kar zadovoljni. Saj so se zavedali, da nimajo nikakšne pravice terjati in zahtevati, kaj naj jim kdo podeli. Saj so dobro čutili, da je na vseh darovih zapisana le ena beseda. In tej besedi se pravi — ljubezen.

Pri prireditvah res dvorana ni bila v cvetju in zelenju, slavnostne razsvetljave ni bilo, pač pa je v marsikaterem otroškem očescu zalesketala solza hvaležnosti.

»Precej jutri bom oblekel nove nogavičke,« je hitel obetati Marinov Tonček.

»Jaz pa ne,« mu je zagotavljal sosedov Janezek; »jaz jih bom imel samo za nedeljo, ko so tako lepe.«

»Mene pa v starih nogavicah tako zebe, v teh pa vem, da me ne bo.«

In res ga je zebljo, siromačka. Kdo ve, koliko so že pretrpele na njegovih nogah!

Pa tudi nekateri članici je bilo toplo pri srcu, ko je gledala te jasne, svetle otroške oči, ki so s hvaležnostjo pregledovale podarjena oblačila. Pozabljena je bila nekatera zoprna beseda, pozabljena vsa pota, ves trud, vse prečute noči in vse prikrajšano spanje. Vsem je šlo na smeh in na jok, tistim, ki so zbirali in darovali, pa morebiti še bolj tistim, ki so prejemale.

K božjemu oltarju

Berilo

Res ni bilo nikogar, ki bi bil stopil pred družbo in bi se bil v priučenih besedah dostojno zahvalil, pa je veselje in glasno odobravanje gotovo tisočkrat odvagalo vsako priučeno besedo. Kdo bo pa govoril takrat, ko se srce topi veselja, ko beseda zastaja in zamira na jeziku, ker ne more povedati tega, kar čuti srce.

»Mama, pogledjte, kaj sem dobila!« je privihrala domov Lukova Marica.

»Še čevlje naj bi ti bili dali,« se je vtaknila vmes sestra, preden je mama mogla priti do besede.

»Še čevlje?« je vprašaje zrla Marica na sestro, »še čevlje? Ali nisem dobila dosti?«

»Čevlje bi ti bili pa res še lahko dali. Kaj ti pomagajo same nogavice in še jopica povrh!«

Marica je iskala pomoči in brambe pri mami. Ni je dobila. Mama ni dala besede od sebe. Ali je bila tako presenečena, ali je bila s svojimi mislimi bolj na strani starejše hčere? Vsekako bi bila morala dati vsaj eno toplo besedo otroku.

V mlado srce pa je bilo zasejano nepotrebno seme nezadovoljnosti. Odtod pa ni več daleč do nehvaležnosti.

Ali je bilo tega treba?!

J. Langerholz.

N A C I L J U

Učiteljica ponižanih

Iz življenja Marjetke Sinclair. — Priredil L. G. — Konec.

Marjetko, z redovnim imenom Frančiška, smo spremili v grob. Od zibeli do krste smo sledili njenim stopinjam. In ko smo nasuli na njeno poslednje bivališče črne prsti, se nam je v srcu utrgala misel: tako nežen cvet, pa se je že osul. In vendar vemo: petindvaj-

setletna Marjetka je izpolnila svoje življenje s prebogato vsebino. Ni bila več cvet, marveč zrel sad, ki je padel v božje naročje. Komaj osem let je preteklo od njene smrti in že je bil nekateri prosilec, ki se je nanjo obrnil, uslišan. Marjetkini domačini že zbirajo (ka-

Darovanje

Umivanje prstov

kor mi za Slomška) podatke o njenem življenju v nameri, da bi bila ta ljubezniva služabnica božja proglašena za blaženo. Brez dvoma se bo to tudi zgodilo, podobno kakor nejni ljubljene zavetnici sv. Tereziji Deteta Jezusa. Naš čas namreč potrebuje svetnice, ki je živel na zunaj kakor sleherni zemljan in vendar si je tako obogatila življenje. V drobnih sličicah si oglejmo njene lepe poteze, ki se jih moremo vsi sodobni kristjani navzeti, ne da bi morali storiti kakšna junaška dejanja po vzoru prvih kristjanov.

*

Marjetka je bila delavka. V vzdušju brezpravja, krčem, razvratnosti je živel. Videla je vso bridkost delavskega življenja, glad in obup. Slišala kletev in sovražne nastope. Marjetka je ostala kljub sramotanju verna deklica; njena uteha je bila molitev, njeno delo je bilo usmiljena beseda vsem bednim; njeno veselje obiski zapuščenih barak, odkrivanje božje pravice in ljubezni. V njej so videli vsi oni, ki so mrzili Boga, plemenito poslanko in plemenit odsev božjega obličja. In našli so vero v Boga.

Tisočera naša dekleta so se razpršila z mirnih domov in valovje sveta: v tovarne, v pisarne, v službe po tujih družinah, gostilnah, hotelih i. dr. Od doma so vzele materin blagoslov in lepe nauke o življenju. In vendar je utonilo že toliko naših deklet v propasti greha. Vsi nauki, dom in mati, vse je bilo pozab-

ljeno. Ta pojav, ki je zlasti zadnja leta zavzel velike številke, je naša največja bolečina.

Marjetka pa ni zdrknila, marveč je še druge dvigala...

*

Marjetka je bila zaročenka. Pripraven in čeden je bil njen fant; prijetna bodočnost se ji je obetala. Posebno še, ker se je Patrik ob njej povsem prerodil. Zanimivo je to poglavje Marjetkinega življenja. Ob zaročencih je mnogo deklet propadlo. Zaročenci so spoznali njihovo slabost, deklisko nemoč, in so šli. Marjetki je bilo prvo, da nudi svojemu zaročencu notranje vrednote, notranjo plemenitost, da izruje iz njega korenine nemožatosti. In ko je videla, da bo mogel poslej tudi brez nje živeti, je šla k Onemu, ki ga je že iz nežne mladosti ljubila — k Jezusu.

Mi v tem vsakdanjem življenju le prečesto pozabljamo, kako važna je vzgoja, ki nam jo da domača hiša, prav tako ali še bolj pa je pomembna medsebojna vzgoja fantov in deklet, ki se pripravljajo za skupno zakonsko življenje. Pred zakonom je ljubezen še sveža kot vrtnični popek. Tedaj je značaj k dobremu čudovito upogljiv. In če deklet vzgaja s svojim nevsljivim ponašanjem, z lepim zgledom in z modro odločno besedo fanta v tistem, kar je neobhodno potrebno za srečen zakon, v verskem življenju, tedaj se ji to tisočero povrne v zakonu. Prav tako naj fant

Uvodni slavospjev

takrat deli (tudi nevsiljivo) svojemu dekletu od bogastva svoje duševnosti. Tako je mladost blagoslovljena, ki je prvi pogoj za srečen zakon.

*

Ime svetnik ali svetnica nas v prvem hipu navda z nekim svetim strahom; v misel nam stopajo življenjepisi z nenavadnimi dejanji svetnikov in svetnic; za nas je vse to prečesto-krat tuje, nedosegljivo, nekaterim morda celo odvratno. Zdi se nam, da to skoro niso bili ljudje, marveč neka bitja med nebom in zemljo. Morebiti so bili ti življenjepisi pretirani, da nismo mogli razbrati iz njih svojih vzornikov. Toda dejanja in nehanja Male Cvetke so nam kar nepričakovano približala to svetnico, ker se zdi, da bi mogel tako živeti sleherni človek, ki izrabi vso milost, katero mu Bog nudi. Prav tako vsa k danja in vendar velika so bila dejanja Marjetkina. Ničesar takega ni storila, kar bi nam vzbujalo posebno pozornost, in vendar je bilo vse njeno življenje ena sama odpoved, tiho žrtvovanje ter ljubezen do Boga in človeštva. Pri vsem tem pa je bil čez njen obraz razlit večni smehljaj, ljubeznivost in dobra volja. Kot dekle je v družbi svoje sestre prepevala, je hodila na izlete, a vse take stvari je znala poduhoviti. Z Marjetko je bila na vsakem koraku misel na Boga, zato je bilo pri njej vse naravno. In to je tako prikupljivo na njej, zlasti za se-

*Bogu Očelu vsemogočnemu
vsa čast in slava*

danje dni, ko nismo zmožni za nobena velika zunanja dejanja; taka drobna dejanja, ki spremljajo človeka od jutra do večera, pa bi mogel tudi sodobni človek opravljati v božjem duhu in ne bi s tem vzbujal nobene pozornosti.

Marjetka je torej dekle sodobnosti.

*

Marjetka je bila otrok narave. To je prijetna poteza zlasti danes, ko se na eni strani mladina obrača k tehničnim iznajdbam, stran od narave; na drugi strani pa pokleka pred planinskim veličastjem kot naravnim pojavom brez večnostnih vrednot. Marjetka je čudovito ljubila naravo. To je zanjo razumljivo, ker je bila dete mestnih ulic. Toda njena ljubezen je tudi tu našla izvor lepote. V slehernem cvetu, v sleherni čebelici je videla odsev božje lepote. Zatorej je tako nežno negovala rože in ljubila živalice. V prostranosti polj in njiv in sinjega neba je čutila božjo pričujočnost, vso mogočno in veličastno, in je tiho pokleknila pred to vseobsežno stvarstveno moč Boga.

In tega danes ne čutimo. Prevsakdanji smo postali kljub veri v Boga. Namesto da bi sleherni delo, ki ga opravimo, nosilo pečat božjega, opravljamo v vihravosti današnjih dni vsako delo brezmiselno, brez pogleda na smoter življenja. Tudi molitve, ki jih iz nas izsili zvon ali nedeljska daritev ali skleda na

mizi, so opravljene mehanično, ker pač vemo, da smo kristjani in je to naša dolžnost. Potem pa se nam misel na Boga iznova izpuhti in vse delamo zopet kakor oni človek, ki mu je vera morebiti že umrla.

Marjetka ni niti enega založaja nesla v usta, ne da bi mislila: to je božji dar! In ničesar se ni lotila ali opravljala ali končala

pozabili, da čaka že blizu dva tisoč let Tolajba v tabernaklju. Marjetka ni tega nikoli pozabila. Jutro za jutrom, preden se je odpravila na delo, je krenila pred večno lučko. In večer za večerom, ko se je vračala z dela, je stopila pred svojega samotnega Prijatelja v tabernaklju. Zjutraj za moč v vseh neprijetnostih dneva, zvečer v zahvalo za pomoč. Tako

Fantovska kongregacija v Št. Jerneju na Dolenjskem

brez misli na Boga! Z njo je živel Bog po dnevi in ponoči, doma in v službi, na cesti in v samoti...

*

Odkod je zajemala Marjetka moči zoper skušnjave, ki jih je imela kakor vsak človek; odkod moči za odpovedi, za živo vero tudi tedaj, ko so jo tovarišice sramotile radi njenega duhovnega življenja, za vse bridkosti, ki jih ji je življenje nudilo sleherni dan! Odkod so se ji prilivale nove moči? Saj bi človek sam po sebi klonil, kadar bi bile stiske na vrhuncu. Spomnimo se le sami sebe, kolikrat smo že zdvajali nad vsem, ker smo v trenutkih tegobe

so ji tekli dnevi v večnem stiku z Onim, ki razpolaga z morjem milosti.

*

Taka in še bolj notranja je bila Marjetkina pot. Sleherni dan se je vzpenjala više v svoji popolnosti. Vsak dan je bila pot lažja. Bila je človek, živela je sredi vsakovrstnih ljudi in vendar je živela božje življenje. Od vseh strani so klicale zabave kakor nas; in če je kdaj šla na zabavo, se je vrnila z nje kot bel cvet. Svet je ni omamil, ker je njeno srce vedno čutilo ob sebi Jezusa. In to more sleherno človeško srce...

Utrinki

Kdo je boljši — moški ali ženska? Kdo več dobrega stori, katerih pride več v nebesa, o tem se čujejo zanimiva prerekanja, pa tudi razprav o tem vprašanju ne manjka. Kaj naj odgovorimo mi?... Tekmovanje v besedah je prazen in zapravljen trud. Nihče v tem ne bo odločil. Le tekmovalje v dejanju bo svet osrečilo in napolnilo nebesa z dušami. Večnost naj odloči, kdo je boljši, moški ali ženska!

Za vsako malenkost obsojamo svojega bližnjega, opravičujemo pa se za marsikaj, kar ni malenkost.

* * *

Resnično dobrotljivi so samo veliki ljudje; kajti dobrotljiv biti se pravi: nič pričakovati, pač pa dati; ne mirovati, dasi pridejo razočaranja, marveč še iskreneje in izdatneje pomagati bližnjemu in z njim sočustvovati.

IZ ŽIVLJENJA CERKVE

Veliki kongres Kristusa Kralja v dneh od 25. do 29. oktobra v Mainzu, je bila že tretja prireditev te vrste, ki je privabila ogromno število katoličanov ne le iz Nemčije, marveč tudi iz drugih dežel. Prvo pobudo za ta zborovanja je dal naš slovenski misijonski potovalec in organizator — konzist. svetnik Janez Kalan. Smisel in pomen teh kongresov je ta-le: Kraljestvu Kristusovega naj se pripravijo tla povsod. Samo v Kristusu je rešitev sveta. Človeštvo se more ohraniti in poboljšati samo, če hodi za Kristusom. Tretji kongres Kristusa Kralja si je še posebej nadel nalogo, da na najslovesnejši način proglasi Katoliško akcijo in da napravi načrt, kako jo izpeljati. Med odličnimi govorniki je bil tudi sarajevski nadškof dr. Sarič.

Dogodek za Rim. Dne 11. oktobra je obiskal papež Pij XI. četrto cerkev, ki je določena za prejem svetoletnih odpustkov, namreč baziliko Marije Snežnice (Santa Maria Maggiore). Velika cerkev se je brž napolnila, ko se je razneslo, da prihaja papež s svojim spremstvom.

V baziliki je opravil sv. daritev kardinal A. M. Dolci. Po svetem opravi se je sveti Oče dalj časa pomudil v molitvi pred Marijino podobo, nato je pa šel na zunanji balkon (loggia), ker se je bila med tem nabrala velikanška množica domačinov in tujcev. Ves trg in vse hiše so bile okrašene, kraljevske čete so se uvrstile pred cerkvijo, da so izkazale papežu vojaški pozdrav. Ko se je prikazal Pij s tiaro na glavi, vzkliki izlepa niso ponehali. Sveti Oče je dal blagoslov »urbi et orbi« — mestu in vsemu svetu. Tudi ob povratku so goste množice pozdravljale poglavarja svete Cerkve.

Papeška zastava na največjem hotelu. Ob stoletnici Vincencijevih konferenc so imeli ameriški katoličani početkom oktobra v New Yorku veliko skupščino. Došlo je 5000 delegatov (odposlancev); najeli so tri nadstropja največjega hotela Waldorf-Astoria v najznamenitejši ulici Park Avenue. (Hotel Astoria ima 50 nadstropij.) Ker je bilo navzočih mnogo duhovnikov, med njimi več škofov, kardinal Hayes in papežev nuncij Msgr. Cigognani, so priredili v hotelskih prostorih okrog 100 kapelic, da so mogli v dneh zborovanja kar tam opraviti sveto daritev. Na vrhu hotela je pa poleg ameriškega zveznega praporja plapolala papeška zastava ves čas te mogočne skupščine. Prebivalci New Yorka so se mogli prepričati, kako vsestransko in živahno se razvija v Ameriki katoliško karitativno

delo. Zborovanja sta se udeležila tudi dva zvezna ministra, več gubernatorjev in senatorjev. Celo sam predsednik USA Roosevelt je počastil zborovalce in imel precej dolg in krščansko prežet nagovor.

»Kako ganljiv prizor!« 26. oktobra je došlo 1400 avstr. romarjev v spremstvu kardinala Innitzer-ja in vseh škofov iz zveznih dežel — v Rim. Pet dni so ostali v svetem mestu. Ko so skupno obiskali za svetoletne odpustke določene cerkve z rožnim vencem v roki, so rimski meščani s spoštovanjem pozdravljali te verne in značajne može in šeptali: Che commovente spettacolo! — Kako ganljiv prizor! V avdijenci jih je sveti Oče nagovoril v nemškem jeziku. Pol ure je trajal sprejem. Pomenljivo je, kar je poudarjal papež, ko je hvalno omenjal odlične može, ki vzorno vodijo danes usodo Avstrije: »Če je resnično, da imajo narodi take vlade, kakršne zaslužijo, častitam Avstriji, da tako vladu zasluži.« Linški škof dr. J. M. Gföllner je praznoval obenem 40 letnico mašništva ter je na praznik Kristusa Kralja imel pontifikalno mašo v baziliki Marije Snežnice, kjer je kot gojenec Germanika pred 40. leti opravil prvi-krat presveto daritev.

Večja pozornost. Upravitelj cerkvene države je uvedel večje nadzorstvo nad obiskovalci bazilike sv. Petra in muzejev. Dostop z zavoji, ročnimi torbami, fotografičnimi aparati je odslej zabranjen.

Vplivno spreobrnjenje. Vso Ameriko je presenetila novica, da je postal katoličan nekdanji protestantski pridigar dr. Edv. Orchard, ki je znan kot najodličnejši govornik. Poslovil se je od Amerike in se bo na Angleškem pripravljaj na duhovništvo.

»Obala slonove kosti.« V tej zapadnoafriški deželi je bila ustanovljena apostolska prefektura Bobo-Duclasso l. 1927. Zadnji čas se je pojavilo tam nepričakovano versko gibanje. Misijonarji — beli očetje — so dosegli krasne uspehe. Domačini se kar trumoma pri-glašajo za sprejem v katoliško Cerkev. Med rodod Dagari se pripravljajo do 50.000 katehumenov za sveti krst. Škoda, da za poučevanje tolikega števila navokrščencev primanjkuje učiteljev-katehistov. Druga postaja v Massali je imela pred kratkim šele 300 poučevancev; danes je zasegla okoliš v širjavi 50 km in v daljavi 70 km. Žetev obilna, žanjcev premalo!

»Z Bogom za narod in domovino!« O priliki volivnega shoda v mestu Aschaffenburg na Bavarskem (31. X.), je minister za

vnanje zadeve, Wagner, zatrijeval med drugim: »Jaz sem prevzel odgovornost, da se bo konkordat na Bavarskem izvrševal; to odgovornost nosim tem lažje, ker sem sam katoličan. Imamo dobro voljo vse storiti, kar se je v konkordatu slovesno zagotovilo. Pričakujem pa tudi, da bomo dobili podporo na cerkveni strani. Naše geslo v tem težkem času naj bo: »Z Bogom za narod in domovino!« — Tako govori katoliški minister. Besede, vredne značajnega moža.

Na jubilejni pasijon se pripravljajo v znanem mestu Oberammergau na Bavarskem. Oni dan so imeli slovesno službo božjo, kot pripravo na volitev sposobnih oseb, ki bodo prevzele glavne vloge. Pri tem slovesnem začetku je bil navzoč celo zastopnik vlade, minister Esser. Cene sedežev bodo polovico nižje od dosedaj običajnih.

Oproščenih je zopet 60 duhovnikov, ki so mogli oditi iz ujetništva na Ruskem; zato so pa iz Litavije morali spustiti večje število ruskih komunistov. Na Solovjetskih otokih je v suženjstvu še vedno okrog 45 katoliških duhovnikov in 425 pravoslavni; mnogo jih je seveda tudi po drugih sovjetskih jetnišnicah.

Kakor v prvih časih krščanstva. Arhimandrit Paissios, poglavar grške cerkve v Moskvi, je moral po 22 letnem bivanju v Moskvi — Rusijo zapustiti. V atenskem časopisu »Hestia« je opisal ruske razmere. Dostavil je tudi to-le:

»Ako policija izve, da ima kdo kaj denarja, ki ga skriva, ga zapre in prisili, da mora denar izročiti. Če se brani, ga prisilijo z mukami. Največkrat se poslužujejo tega-le sredstva: Zapornika spuste zaporedoma v dva prostora z najrazličnejšo temperaturo: Prvi prostor ima 40° vročine, drugi prostor 20° pod ničlo. Reveža vlačijo toliko časa sem in tja, da končno prizna, kje ima denar. Večina teh trpinov podleže po kratkem času neznosnim mukam«.

Po 61 letih misijonskega dela je umrl 23. avg. v Bangkoku (apostolski vikariat Siam) p. B. Colombet iz pariške družbe za vnanje misijone. 84 letni starček je bil splošno znana osebnost v Siamu. Vse ga je spoštovalo. Siamska vlada mu je priznala red, ki daje odlikovancu pravico do naslova »vitez belega slona«.

Zdaj sem, zdaj tja... Saj se radi pohvalimo, kadar vidimo ali slišimo, da se med nami zgodi kaj prav vzpodbudnega. Ni pa, da bi morali molčati, če doznamo, da se je v tujini kdo izkazal kot posnemanja vreden zgled kreposti, krščanskega prepričanja in lepega življenja. Vsi smo čuli, kako drzno je bil namerjal in sprožil morilno orožje neki brezvestnež na ministrskega predsednika in

kanclerja Dollfussa na Dunaju. Bog ga je čuval in rešil. Rane niso bile nevarne. Nekaj dni samo je moral ostati v postelji. Še preden so mu zdravniki dovolili, je vstal, se napravil in šel po najbolj prometnih ulicah v cerkev sv. Štefana; pokleknil je pred oltar in se goreče zahvalil Bogu za rešitev. Nato je stopil še k Marijinemu oltarju, tudi tam pomolil in vrgel dar v nabiralnik... Ali ni tak junaški zgled glasna pridiga za nas vsel — In še nekaj! Kako so s hvaležnostjo pozdravili dobri Dunajčani rešitev Dollfussa, izpričuje to-le: Več industrijalcev je zložilo dar 25.000 S. (t. j. 220.000 Din), ki so ga izročili trg. ministrstvu za zimsko pomožno akcijo. V isti namen so takoj naslednji dan zbrali zastopniki sladkornih tvornic 30.000 S.

Prvega mučenca je dobila misijonska pokrajina Jočov (provinca Hunan) na Kitajskem. Misijonar o. Abilio Gallego se je peljal z jadrnico v Jočov. Med potjo so napadli ladjo kitajski banditi, ki so oropali vse potnike in jih (8 po številu) odpeljali v svoja skrivališča. Patra so pa postavili na obrežje in ga tam kratkomalo umorili. Preden so nanj navalili, je pogledal proti nebu in daroval za Jezusa svoje življenje.

Prvi letaki španskih katoličanov ob volitvi v državni zbor, so takile: Pod sliko umirajočega človeka je napis: »Bilanca dve leti trajajočega socializma se glasi: »Ruski petrolej, stotine cerkvá in samostanov požganih, 114 časopisov prepovedanih, dragi državni avtomobili, laicizem, lakota na deželi, povsod štrajk. — Glasujte zoper marksiste!«

Zunaj domovine. Vatikansko »zvezdarno« so preselili v Kastel Gandolfo, kjer so postavili nove priprave in prastroje. Vseučilišni prof. iz Inomosta, znani jezuit in pisatelj p. A. Gatterer bo voditelj astrofizikalnega laboratorija. — Msgr. Rihard Bartoloni, apostolski delegat v Palestini, v Egiptu in Arabiji, je nenadoma umrl, ko je neposredno poprej še obiskal in nadzoroval krščanska svetišča v Galileji. — Na najslovesnejši način je izročil dunajski nuncij dr. Sibilia zveznemu predsedniku Viljemu Miklasu od papeža mu podeljeno odlikovanje »Kristusovega reda«. V zahvalnem nagovoru je predsednik med drugim zatrdil tudi to-le: »Biti borec za Kristusa — to javno in z radostjo priznavam — je bilo resnično prizadevanje mojega dolgega in razburkanega življenja.« — Zadnje štetje na Holandskem je pokazalo, da je tam 2 milijona 890.000 katoličanov. Zanimivo je, da so vsi prebivalci, ki imajo po več kot 80 let, sami katoličani. — Pri sprejemu holandskih romarjev pod vodstvom salezijancev je sveti oče Pij XI. prav s poudarkom govoril, kako srečnega se čuti, da je bil osebno znan

z blaženim Don Boskom, da je nekaj dni živel še celo pod isto streho in občeval s tem velikim apostolom mladine. — V avdienci pri papežu je bil sprejet na praznik Kristusa Kralja beograjski nadškof Rafael Rodić. Istodobno se je mudil v Rimu jugoslovanski nuncij Msgr. Pellegrinetti in še mnogo nuncijev, n. pr. bolgarski apost. delegat Jožef Roncalli, albanski Della Pietra, češkoslovaški Ciriaci, holandski Schioppa, francoski Maglione, švicarski Di Maria, nemški Orsenigo, portugalski Beda Cardinale.

Med najlepše in najiskrenejše zahvalne slavnosti ob 1900letnici Jezusove smrti moramo uvrstiti cerkveno prireditev ljubljanske srednješolske mladine na praznik Kristusa Kralja. Kadar napolnijo stolnico ti naši mladi verniki katoliške Cerkve, ta veseli up bodočih intelektualcev, ta zavestna straža Kristusova, ti odkriti prijatelji Kralja v sv. Evharistiji — človeka prevzame tolažilno prepričanje: Hvala Bogu! Še je dokaj dobrih, vzornih dijakov in dijakinj med našo mladino po srednjih šolah. Napolnjena je bila krasno razsvetljena stolna cerkev docela. Nehote se nam je utrnila prošnja: Bog blagoslovi ta nadebudni naraščaj! Naj vnema teh mladcev ne pojema!

Kako toplo in gladko je tekla presrčna beseda prevzv. knezoškofu, ki je svojim ljubljencem obrazložil pomen te jubilejne pobožnosti, pomen križa, ki nam je na njem božji Zveličar pred 1900 leti zaslužil — življenje, t. j. nadnaravno življenje posvečujoče milosti. Zvesto smo poslušali in se prepričali, kako srečen je človek, ki ima v duši, prepognjeni z lepoto posvečujoče milosti, neizmerno odliko bogopodobnosti; nadnaravno življenje milosti ga usposobi, da imajo vsa njegova dobra dela nadnaravno vrednost pri Bogu. Hvala božjemu Odrešeniku za ta dar, ki ga hočemo zvesto čuvati in varovati!

Kakor nas je prevzel pogled na to armado mladih Jezusovih prijateljev, prav tako nas je dvignilo to sveže, čisto in mogočno petje. Pesem »Povsod Bogal« je donela kakor junška bojna himna pred prestol Jezusov.

Če katera, je bila vseč božjemu Srcu posvetitev teh tisočev mladih src, saj so isti dan jutraj po veliki večini pri obhajilni mizi sklenili tesno prijateljsko vez z Jezusovim najsvetejšim Srcem.

V Mariboru so imeli dijaki svojo pobožnost s pridigo že na večer pred praznikom; drugo jutro se je pa slovesnost zaključila s skupnim svetim obhajilom, ki se ga je udeležilo dijaštvo v obilnem številu.

Ves ostali Maribor se je pripravljajal na jubilejni praznik s tridnevnicco po vseh cerkvah; središčna in glavna pobožnost je bila popoldne, ko se je nad deset tisoč vernikov (med njimi polovica moških) razvrstilo v procesiji za presv. Reš. Telesom. Slavja so se udeležili tudi zastopniki oblasti.

Tudi pri nas. 17 m visok križ so blagoslovili na kungoški »Kalvariji« v nedeljo, dne 15. oktobra. Ogromna množica je prihitela od vseh strani, da se je udeležila te izredne slovesnosti v spomin 1900 letnice smrti Gospodove. Spomenik, ki stoji na posestvu grofa Pachla, je viden daleč naokrog.

1783—1933. Poldrugsto let že obstoji obširna in lepo urejena župnija Dev. Marije v Polju — pri Ljubljani. Jubilej odrešenja in praznovanje 150 letnice župnije so občani strnili v skupno, veliko svečanost, ki so se nanjo pripraviili s tridnevno pobožnostjo. V nedeljo, dne 29. oktobra je bila zbrana skoraj vsa župnija zlasti pri popoldanskem slavju. Kanonik dr. T. Klinar je imel slavnosti primeren govor o Kristusu Kralju, nakar je sledil obred, s katerim se je vsa župnija posvetila presv. Srcu Jezusovemu. Procesija s kipom Srca Jezusovega je bila veličasten izraz notranje iskrene hvaležnosti in vdanosti božjemu Zveličarju. Naj se izpolnjuje, kar je bilo izraženo na slavaloku med mlaji ob vhodu v cerkev: »Presveto Srce — blagoslovljaj našo župnijo!«

Med rajnimi. Na laporskem župnijskem pokopališču so položili k počitku telesne ostanke † dekana Martina Medveda. Umrli je 26. oktobra. O vrlinah tega vzor-duhovnika so listi mnogo pisali. Ne bomo jih obnavljali; dovolj je, če pripomnimo, da je hodil po potih in po vzorih † škofa Slomškega. Večni pokoj!

MARIJINE DRUŽINE

MARIJINE DRUŽBE ponovno opozarjamo na to, kar je pisal letošnji »Bogoljub« v junjski številki o »Društvu za varstvo deklet«. Poziv je prav pri družbah našel premalo odziva. Koliko deklet pride v Ljubljano, ki ne vedo, kam naj se obrnejo. Koliko bi se jih dušno in telesno izgubilo, ako bi ne našle dobre varuhinje, ki jim pokaže pravo pot. Vsa dekleta, ki odhajajo za kruhom v mesto, naj bi družba naznanila »Društvu za varstvo deklet«, ki se bo v mestu zanje zavzelo. O vseh drugih pa, ki odhajajo iz domače v sosedne ali oddaljenejšje župnije, naj bi se sporočilo sestrski Marijini družbi dotičnega kraja. — Da bo pa »Društvo za varstvo deklet« moglo prosperati, potrebuje članov. In ker posamezne članice težje kaj utrpé, naj bi družbe pristopile ter tako tudi gmotno vsaj nekoliko podprle prepotrebno varstveno delo. Pogovorite se o tej važni zadevi pri prvi dru-

žbeni seji; preberite še enkrat članek, ki je bil objavljen v letošnji junijski številki na str. 128. — Škofijsko vodstvo MD.

MARIJINIM DRUŽBAM naznanjamo, da je pravkar izšla nova igra za dekliške Marijine družbe z naslovom »*Marija iz Magdale*«. V lepi obliki popisuje življenje in spreobrnjenje Marije Magdalene. En izvod stane 6 Din. Pravica do uprizoritve se dobi, če vzamete vsaj pet izvodov.

Natisnili smo tudi »*Molitve za družbo*«. Vsebina: molitve pri družbenih shodih in skupnih sv. obhajilih. Cena nizka, ob tisku »*Bogoljuba*« še ne določena.

V pisarni Marijinih družb dobite tudi vse druge potrebščine za kongregacije in za Marijine vrtnice: svetinjice, znake, diplome, izkaznice, trakove i. dr. Vsa naročila sprejema: *Pisarna Marijinih družb, Ljudski dom, Streliška ulica, Ljubljana. Odprto vsak dan od 10—12.*

*

Vič. Na rožnovensko nedeljo je že minilo četrt stoletja, kar je bila ustanovljena Marijina družba. V duhu smo preleteli vso to dobo in se hvaležno spominjali vseh, ki so nas vodili, vseh, ki so se z nami borili za vzorno evharistično in marijansko življenje, — pa tudi vseh, ki so že prestali zadnjo odločilno preskušnjo pred božjim Sodnikom. Da bi bil srečen ta obračun, zato se trudimo in zbiramo v šoli Marijini tudi mi. Marija nam nudi roko v rešenje; o, da bi le ne bilo takih, ki se za to ljubeznivo ponudbo tako malo zmenijo! — Naša 25 letnica se ni omejila le na zunanjo slavnost, marveč smo se v tridnevni duhovni vajah hoteli utrditi za nadaljnje boje za življenje po želji Marijini. — Zunanja proslava je pa bila v tem, da smo oskrbeli igrokaz »*Lurška pastirica*« — s primernim nagovorom, ki je veljal obenem spominu 75 letnice Marijinega prikazovanja v Lurdu.

St. Jernej. Lepo slovesnost smo imeli na praznik Marijinega vnebovzetja. 25 šoli odraslih fantičev si je izbralo Kraljico nebes za svojo vodnico po nevarnih potih mladostnega življenja. G. svetnik Lesjak jim je v sprejemnem govoru razložil, kako je vprav v tej dobi potrebno, da se oklenemo Nje, ki je vzgajala Kristusa.

Tako je naša Marijina družina narasla, da ima 65 članov, 10 se jih pa še pripravlja. Shode imamo mesečno v dveh oddelkih: nižja in višja skupina. Tudi svojo nedeljo — drugo v mesecu — imamo, ko se združujemo z Jezusom.

Dal Bog, da bi tudi drugi spoznali srečo in pomen Marijine družbe in stopili v naše vrste. Očetom in materam pa kličemo: Sami čutite, kako je danes dobra vzgoja ogrožena

in otežena; sami tožite, koliko skrbi vam delajo zlasti doraščajoči sinovi. Izročite jih v varstvo Mariji v kongregaciji. Ali niso v Mar. družbah po večini res zgledni mladeniči, ki ljubijo svoje starše in postanejo, res krščanski gospodarji! Poleg tega pa: Mi v Mar. družbi nismo čmerneži, marveč veseli, kakor more biti vesel samo Marijin otrok. Zato proč s predsodki! Pridite, da bodo vrste naše močne in da se s skupnimi močmi borimo zoper vse, kar človeka ponižuje!

Stara Oselica. Ena najmlajših Marijinih hčerk se je od nas poslovila. Marija jo je v svojo nebeško družbo povabila. Še petnajst let ji ni bilo — ubogi Micki Govekar, pa koliko je že pretrpela! Težka bolezen je že v nežni mladosti dveh let njeno borno telesce pohabila. Srce se je v stisnjem prsnem košu ustavilo, in — Mickina lepa duša je oproščena telesnih vezi k Bogu in Mariji zaplavala. Dne 13. oktobra smo njene telesne ostanke položili v grob tik poleg župne cerkve, ki jo je dostikrat pomagala s cvetjem zaljšati. Njene tovarišice iz Mar. družbe so ji kljub silnemu naliivu zapele poslovilno pesem. Dobri starši in bratec Stanko pa tudi drugi smo žalovali ob grobu; upamo pa, da se nam je dobra, nedolžna Micka iz nebes doli rajsko-srečna smehljala. Počivaj v miru!

KATOLIŠKA AKCIJA.

Osnovanje in ustalitev Katoliške akcije je bila poleg proslave 1900 letnega jubileja odrešenja glavna naloga XXIV. velikega katoliškega shoda, ki je bil sklican v glavno mesto Ogrske, v Budimpešto 8. oktobra t. l. Med izbranimi govorniki (Tihomir Toth, Bangha Bella i. dr.) je imel vodilni nagovor nadškof ostrogoški, kardinal Justinian Seredi, ki je cilj Katoliške akcije tako-le označil: »KA ni politična stranka, marveč je združenje katoličanov v enem taboru in pod eno zastavo — za obrambo vere, Cerkve, domovine in za utrjevanje medsebojnega miru...« Izročil je KA in sveto Cerkev varstvu presv. Srca Kristusa Kralja. — Pri veličastni procesiji s sv. Reš. Telesom je bilo okrog 100.000 udeležencev, med temi 15.000 mladine, ki se je skupno poklonila Kristusu Kralju.

Uredba Katoliške akcije v škofijah nemške ljudovlade — bo v kratkem popolna. Pod predsedstvom kardinala Schulte-ja se je odobrila ta-le načrt: Katoliška akcija je v oskrbi vsega nemškega škofovstva; lajiki pa so seveda včlanjeni v hierarhijski apostolat svete Cerkve. Politične namere in politične akcije so izključene. Škofovska osrednja pisarna bo imela svoj sedež v Kanizijevem domu v Düsseldorfu. Za štiri stebre — »za dekleta, fante, žene in može« — bodo imenovani lajški vo-

ditelji z duhovskim sosvetom. Na čelo celotne KA bo škofovstvo postavilo lajškega predsednika; njegov duhovni svetovalec bo kardinal Schulte sam. Vse delo v KA bo pospeševal list »Kirche und Volk« (»Cerkev in ljudstvo«), ki naj bi ga imela vsaka katoliška družina v Nemčiji.

DUHOVNE VAJE

V Domu Brezmadežne na Mali Loki bodo v adventu duhovne vaje za dekleta od 16. do 20. decembra. Ako bi se priglasilo preveč deklet, bodo letos še enkrat za dekleta duhovne vaje in sicer se bodo pričele na praznik sv. Štefana, 26. decembra, zvečer, in končale 30. decembra zjutraj. Priglasite se **tako**, da si zagotovite prostor. Pišite na: Dom Brezmadežne, Mala Loka pri Ihanu, p. Domžale.

Zaprte duhovne vaje za dekleta bodo v Lichtenturnovem zavodu v Ljubljani od 26. do 30. decembra. Vodili jih bodo gg. misijonarji sv. Vincencija Pav. Začetek prvi dan ob 6 zvečer, sklep zadnji dan zjutraj. Vzdrževalnina 100 Din. — Prijave na naslov: Lichtenturnov zavod, Ljubljana, Ambrožev trg št. 8.

V domu duhovnih vaj Sv. Jožef nad Celjem se prično tridnevne oddeljene duhovne vaje za žene v soboto, dne 16. decembra ob 6 zvečer.

Za dekleta bodo zaprte tridnevne duhovne vaje v domu od sobote, 2. decembra od 6 zvečer dalje. Pridite v obilnem številu, da se odpočijete v samoti in se ohrabrite za nadaljno življenjsko pot!

RAZNO

Stiska je po vsem svetu. Pa je notranja mnogokje še večja in občutnejša od zunanje. Za rešitev duševne bede med pogani so postavljeni misijonarji; a ti so povečini navezani na milodare dobrih vernikov. Zadnje dve leti so zabredli v nemale težave, ko viri podpor vsihajo. Krogi, iz katerih so se stekali misijonski darovi, so vsled gospodarske zadrege najbolj prizadeti; vedno težje je dajati, a težko tudi prositi. Toda — svet na prošnji stoji. Če ne moledujemo, če ne nadlegujemo, bo vsa naša in mladinska dejavnost za misijone zaostala.

Zato se oglašja tudi škofijsko vodstvo »Dejanja sv. Detinstva Jezusovega«. Prav lepo prosimo vse, ki so bili kdaj v vrstah podpornikov, deležnikov, poverjenikov te mladinske misijonske ustanove, naj še vztrajajo in darujejo kako malenkost sami ali po svojih otrocih v namene »D. sv. Detinstva«. Prosimo osobito gg. poverjenike, naj v prihodnjih dneh, ki so posvečeni detinskim dnevom Jezusovim, opozore šolsko deco, naj si od-

trgajo pri nepotrebnih izdatkih kak dinarček in ga podarijo božjemu Detetu; saj bodo na ta način najlepše prosili za božji blagoslov in za rešitev sveta iz vseh stisk. — Novim poverjenikom bi radi poslali nekaj podobnih in svetinj, če se prijavijo, da jih razdele novim deležnikom in deležnicam.

Škofijsko vodstvo D. sv. Detinstva.
Pred škofijo 7/L.

Božične razglednice. Čemu podpirati inozemske izdelke, ki so dostikrat brezokusni in brez prave vrednosti, ko imamo lepe domače razglednice v založbi K. A. Osnutke je izvršil domači umetnik arhitekt I. Pengov. Naročite jih v centrali Katoliške akcije, Ljubljana, Miklošičeva 7.

ODGOVORI

M. J. Obrnite se na naslov: »Družba hčera kršč. ljubezni sv. Vinc. Pav.« — Marijin dom, p. Radeče pri Zid. mostu.

M. Z.: Ali ne bo svetoletnih milosti deležen razmerno le majhen del katoličanov, ko je potovanje v Rim radi neugodnih gospodarskih razmer tako oteženo?

To je res, da število romarjev v sedanjih stiskah ne bo tako ogromno kot v preteklih boljših časih; zato naj bi se pa vsi, ki morejo tudi doma prejeti odpustke svetega leta, potrudili, da spolnijo predpisane pogoje. Sveti Oče je dovolil, da morejo prejeti odpustke in milosti svetega leta v domačem kraju med drugimi tudi bolniki in slabotni, ki v Rim romati ne morejo; dalje delavci, ki si z delom služijo vsakdanji kruh in ne morejo dela pustiti za toliko časa, da bi opravili romanje; dalje vsi, ki so že več kot 70 let stari.

Pogoji za izjemni prejem svetoletnega odpustka v ljubljanski škofiji so sledeči: Spoved in sveto obhajilo. 12 krat naj obiščejo Najsvetejše in vsaki-krat naj molijo 6 krat Očenaš, Zdravamarija in Čast bodi. — Ob vsakem obisku naj pred podobo Križanega, ako je to možno, izmolijo trikrat apostolsko vero in dostavijo enkrat vzdihljaj: »Molimo te, Kristus, in te hvalimo, ker si s svojim križem svet odrešil.« — V čast žalostni Materi božji naj ob vsakem obisku molijo sedemkrat Zdravamarija in pristavijo enkrat: »Sveta Mati, to te prosim, rane Kristusa naj nosim, vtisni v moje jih srce!«

Bolnim in starim osebam in vsem onim, ki je njih prostost zakonito omejena, pa naj spovedniki določijo pogoje, kakršne po okoliščinah in zmoglostih morejo spolniti.

3. Kako je s sveto mašo, ki jo kdo naroči samo za eno osebo? Ali je član kake družbe deležen več milosti in sadov, če se opravi sveta maša samo zanj, kot če bi se opravila za vse družbo?...

Milosti in sadove svete maše deli Bog po svoji dobrotljivosti in modrosti ter po vrednosti in zasluženju posameznega človeka. Tudi vemo, da je sveta maša zakladnica neizčrpnih milosti in sadov, ki nam jih je zaslužil božji Odrešenik s svojim trpljenjem in smrtjo na križu. Po človeško soditi moramo reči to-le: Ni dvoma, da je posameznik, ki se zanj opravi sveta daritev, deležen več milosti, kot takrat, če je član skupine ali družbe, ki se zanj daruje sveta maša.

P. P.: Koliko naj molim v namen sv. Očeta, da dobim popolni odpustek. Nekateri pišejo, da je treba zmoliti pet očenašev in zdravamarij, drugi šest, vi ste pa že včasih pisali, da en očenaš in ena zdravamarija zadošča. Kaj je prav?

Danes vam pa na vaše vprašanje čisto točno odgovorimo. 20. septembra 1933 je Rim končnoveljavno rešil to vprašanje in odločil, da zadošča v ta namen en očenaš, zdravamarija in čast bodi ali pa kaka druga molitev, ki si jo vernik sam v ta namen izbere. Zdaj pa o tem ne bo treba več ugibati, držite se tega, kar ste sedajle prečitati. Pozdravljeni!

DOBRE KNJIGE

V članku »Ni ga sredstva« — smo hoteli iznova predočiti neovrgljivo resnico, da je v tisku moč, ki je zmagovalna. Žal, da velja ta trditev prav v taki meri tudi za slab, strupen tisk, in ne samo za tisk, ki ga označujemo s pridevkom katoliški, dober tisk. Bridko je človeku pri srcu, ko se tolikrat ponavlja očitek, da je slab tisk v premoči, da ga je veliko, neprimerno veliko več kot dobrega. Prav zato pa bodi naša naloga, da zastavimo vse razpoložljive sile za širjenje dobrega tiska, ki ga — hvala Bogu — pri nas ne manjka.

Kako hvaležni moramo biti »Družbi sv. Mohorja«, ki že toliko let in z uspehom vrši apostolsko delo med nami Slovenci. Zvesti ji bomo tudi v bodoče tembolji, ker se ponujajo druge podobne družbe, ki pa ne vodijo po Slomškovih potih in ciljih verskonravne izobrazbe. Izgovor: »Saj imamo že cele kopice knjig; še te nismo prebrali« — ne drži. Svet napreduje; tudi mi ne smemo zaostajati. Vsako leto je nekaj takih knjig, ki jih ne moremo in ne smemo pogrešati.

Pred seboj imamo knjižni dar letošnje Mohorjeve zbirke. Koliko lepega in nujno potrebnega! Koledar za l. 1934. Sama poučna, zanimiva vsebina. »Življenje svetnikov«. To je res zaželena knjiga, samo škoda, da tako počasno raste in napreduje. Družba naj se požuri in nudi večji obseg, četudi na račun kake druge knjige, ki je manj pričakovana. »Jetika«. Kdo bo rekel, da tak širši opis najhujše morilke ni potreben? Mladi vzorni zdravnik dr. Debevec je v jasni besedi in nazorni sliki predočil, kako pušča to zajedalka človeško telo in kako se zavaruje pred strupom jetike — sušice. — Pouku in zabavi so namenjene ostale knjige: »Naše morje« (s slikami), »Mutasti greh« (povest) in »Večernice«. Vseh šest knjig samo 20 Din.

Knjige za doplačilo:

1. Dr. Andrej Gosar: »Za nov družabni red«, cena 99 Din, vez. 111 Din. (To je veliko, znanstveno delo, 600 str.)

2. »Krekovi izbrani spisi«, IV. zv. (Uredil prof. Iv. Dolenc.) Cena 27 (33) Din.

3. Deželič-Golobič: »Kragulj«, roman iz IX. stol. Cena 21 (30) Din.

4. Mara Hus: »Njene službe«. (Povest služkinje.) Cena 12 (21) Din.

Marijine rožice. KTD v Gorici je izdalo za Marijine družbenke 30 različnih drobnih lističev. Na vsakem je kratek pouk za življenje. Lističi imajo takele naslove: Čemu? Ljubi Jezusa! Ljubi Marijo! Ljubi domačo! Ljubi tovarišice! Ponižnost. Veselje itd. — Lističi bodo gotovo prinesli nekaj več življenja v družbo in ne bodo brez koristi. Voditelj naj bi jih razdelil pri shodu, družbenke naj bi jih če ne vsak dan, pa vsaj ob nedeljah, prebirale in konec meseca vrnila. Naročajo se v Kat. knjižarni v Gorici.

Kalendar Gospine krunice — 1934. Godina I. Uredio o. Jordan Viculin O. P. Izdaje dominikanska naklada »Istina«. Zagreb, Maksimir. — Koledar ima namen širiti pobožnost sv. rožnega venca; skoro vsi članki govore o tem predmetu. Čuvati bi se pa moral naslovov kot tak: »Sveti rožarij jedini (!!) lijek za crkvu i državu.« Oblika je čedna, tisk dober.

Klaverjev misijonski koledar za leto 1934. Koledar, ki ga krasi zanimive slike iz afriških misijonov, nudi mnogo poučne in zanimive vsebine. Privlačna je zlasti povest »Male Abesinke«. Popis je vzet iz življenja treh zamorskih deklic, ki so živele v Rimu ob strani služabnice božje Marije Terezije Ledochowske. Kot prilogo ima malo brošurico Srca Jezusovega. Koledar vsem misijonskim prijateljem toplo priporočamo. Naroča se pri Družbi sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova 1. Cena 5 Din.

Istotam je izšel tudi **Misijonski koledarček za mladino za leto 1934.** Prinaša ljubke povestice in slike. Ganljiva je povest »Peterčkovo prvo in zadnje sv. obhajilo«. Nad vse šaljiva pa je zgodba »Za malega zamorčka malo preveč«. Priporočamo staršem in vzgojiteljem. Cena 3 Din. Pri 10 izv. eden povrh.

Založništvo Herder v Freiburgu je v zadnjem času izdalo za voditelje Marijinih družb in vrtev prav porabne knjižice:

Christusjugend. Herausgegeben von Ernst Wagner. 1. Bändchen: *Tapfere Jungen.* Mit 3 Bildern. (8—12 jährige Buben). 2. Bändchen: *Christuskämpfer.* Mit 3 Bildern. (13—16 jährige). (Str. VIII in 104; VIII in 102). Kartonirano stane à 1.40 M. — Vsaka knjižica podaja v prijetni obliki živahno podan življenjepis sodobnih vzornikov mladine. Poleg drugih Pier Giorgio Frassati, Gvido. Vzeti so iz različnih narodnosti. Vsaka knjižica jih prinaša šest. Prav porabno.

Christliche Helden und ihre größten Taten. 2 Stufen. Erste Stufe: Für Neun- bis Elfjährige (XII in 124 str.). Zweite Stufe: Für Elf- bis Dreizehnjährige. (VI in 140 str.). Kart à 1.80 M; v platno vez. à 3.80 M. Spisala M. Regina Mager, O. P. — To so kratki življenjepisi svetnikov, primerni za otroke. Pri vsakem je dobro poudarjena njegova značilna krepost, pa tudi borba za vedno vzornije življenje.

Die Geschichte der heiligen Rosa von Lima. H. Pagés. (IV in 28 str.). Kart. 0.60 M. Priznana mladinska pisateljica je šla poiskati svoj vzor v južno Ameriko. Tam opazuje mlado Rozo, kako raste in se razvija v starosti in modrosti pri Bogu in pri ljudeh. Pisano je otroško, pa tudi odrasli vzgojitelj bo knjižico rad vzel v roko, da bo znal lepo življenje Roze Limanske otrokom približati.

ZAHVALE

F. Č. se zahv. Materi b. in sv. Antonu za ozdravljenje težke želodčne operacije. — M. J. P. se zahvaljuje Mariji Pom., sv. Tereziji Det. J., t. škofu Slomšeku za pomoč v težki sodniški zadevi. V molitev pa priporoča zelo bolnega družinskega očeta. (Darov. 10 Din za »Bogoljuba«). — Najiskrenejša zahvala Mariji in bl. Katarini Laboure za uslišano prošnjo in za zdravje. T. E. — M. T. se zahvaljuje Mariji Pomočnici in sv. Antonu za ozdravljenje. (Dar 10 Din za »B.«). — Iz globočine duše se zahv. sv. Tereziji Det. J. in sv. Antonu, da sta izprosila po Mariji ob Boga čudovito ozdravljenje sina Antona, ko zdravnik-specialisti niso več imeli upanja, — in da se je važna zadeva srečno končala. N. J. F. — P. R. L. se zahvaljuje Materi b., sv. Mali Cvetki, sv. Antonu in sv. Jo-

žefu za uslišano prošnjo v časni zadevi. — Usmilj. sestra C. D. K. se zahv. bl. Katarini Laboura, ker je njeno molitev uslišala in njeni rojstni hiši ter družini čudovito pomagala. — Župnik J. Žagar se zahv. † škofu Slomšek za pomoč v duhovnem pastirstvu. — L. P. se zahvaljuje † škofu Baragu za ozdravljenje bolne rane. — Janez Mrzlikar, Ljubljana, se zahv. Materi božji in sv. Tereziji Det. J. za uslišano prošnjo.

OPAZOVANJA

Prostozidar postal katoličan.

Francoski plemenitaš Ripon je bil veliki mojster angleških framasonskih lož in strasten nasprotnik katoliške Cerkve. Okrog leta 1870 so bili prostozidarji vznemirjeni, ker je vedno več Angležev prestopalo v katoliško Cerkev. Za to so sklenili izdati knjigo zoper katoliško vero. To delo so izročili Riponu, ki je delo sprejel. Rekel si pa je: »Če hočem zoper katoliško vero pisati, jo moram prej poznati!« Šel je k gospodu Newmanu, poznejšemu kardinalu, in ga je prosil za spise, iz katerih bi mogel katoliško vero temeljito spoznati. Newman je seveda prošnji ugodil. In posledica? Čez deset mesecev je prišel Ripon v samostan oratorijancev v Londonu in je javil, da hoče postati katoličan. Menihi so se silno začudili. »Saj ste vendar veliki mojster prostozidarjev, pa hočete postati katoličan? Kako je to mogoče?« Ripon je odgovoril: »Katoliška Cerkev ima tri reči, iz katerih mora vsakdo, ki nepristranski sodi, spoznati, da je samo ona cerkev Jezusa Kristusa. Katoliška Cerkev ima skalo, spovednico in tabernakelj.«

Katoliška Cerkev ima skalo —: skalo sv. Petra in nepretrgano vrsto naslednikov, rimskih papežev; dočim so vse druge veroizpovedi, ki so se od te skale odtrgale, ohra-

nile le del nauk Kristusovih. Katoliška Cerkev je tista, ki je zidana na skalo: »Ti si Peter — (Skala) — in na to skalo bom sezidal svojo Cerkev in peklenska vrata je ne bodo premagala.« (Mt 16, 18.)

Katoliška Cerkev ima spovednico. Z besedami »Prejmite Sv. Duha; katerim grehe odpustite, so jim odpušteni, katerim jih zadržite, so jim zadržani« (Jan 20, 22—23), je Kristus dal apostolom in njihovim naslednikom v njegovi Cerkvi oblast odpuščati grehe. Kje se to godi? V katoliški Cerkvi. Tam je spovednica, tam duhovnik kot pooblaščenec v božjem imenu odpušča grehe.

Katoliška Cerkev ima tabernakelj. V njej govori duhovnik skrivnostne besede izpreminjanja: »To je moje telo« — »To je moja kri,« natanko kakor je Kristus zapovedal: »To dajte v moj spomin.« (Lk 22, 19.) V starih angleških stolnicah stoje še krasni veliki oltarji iz katoliških časov, a manjka glavne stvari: tabernaklja. Večna luč je ugasnila. Kje še gori? V katoliški Cerkvi, kjer se opravlja »večna daritev od solnčnega vzhoda do zahoda (Mat 3); in tukaj ostane Kristus v tabernaklju pod podobo kruha do konca dni.

Na te tri temelje: na skalo, spovednico, tabernakelj — je sezidal Ripon spreobrnjenje. Postal je katoličan leta 1874. Od leta 1880 do leta 1884 je bil podkralj v Indiji; od leta 1885 do leta 1905 pa minister. Od svoje izpreobrnitve do smrti je redno vsak teden prejemal sv. zakramente.

K našim slikam. Sveta Barbara. Oljna slika neznanega slikarja v ljubljanski stolnici. Po legendi je svetnici, ker ni hotela darovati poganskim bogovom, njen lastni oče odsekal glavo. Angel v višavi ji kaže venec zmage. V. S.

„Ni ga sredstva,

ki bi z njim mogli za sveto Cerkev več storiti, kot s katoliškim tiskom — posebno v naših dneh.« To so besede sedanjega papeža, ki jih je spregovoril, ko je meseca oktobra sprejel v avdijenci predsednika katoliške časnikarske zveze v Združenih državah — dr. Riharda Reid-a. Zadnje čase je bilo med svetoletnimi romarji več skupin katoliških časnikarjev in pisateljev, katerim je sveti oče Pij XI. posvečal še posebno pozornost. Bodril jih je, naj zastavljajo še v bodoče svoje pero za brambo resnice. »Če so nekoč cerkveni poglavarji blagoslovljali vitezem meče, blagoslovljamo mi vaše pero.«

Tako naš vrhovni duhovni oče neprestano naglašja, kako plemenito delo izvršujejo vsi, ki jim je Bog dal pisateljski dar.

Vsak dober pisatelj je apostol, vsaka dobra knjiga, vsak krščanski časopis izvršuje apostolsko delo. Moderni apostol v službi Kristusovi je pa tudi vsakdo, ki kakorkoli širi in pospešuje dober tisk.

Ko zaključujemo pričujoči letnik, smo zopet v skrbeh, kako bo k letu, ko nas tare taka denarna suša, obenem pa prihaja toliko ponudnikov, ki hvalijo svoj list kot najboljši, najcenejši, najpotrebnejši... Mi pravimo — sodimo, da s vso pravico in resnico: »Bogoljub« je prvi list, ki ga mora imeti krščanska družina, in z ad nji, ki bi ga opustila, če bi se res vse vrvi potrgale.

Uredništvo upa na božjo pomoč in zida na dobro voljo vseh, ki so se doslej zbirali v okrilju »Bogoljuba«. Ta volja

bodi odločna; saj človek vse doseže, kar hoče, samo če resno, odločno in vztrajno hoče; z drugo besedo, če ima krepko, odločno, vztrajno voljo. S tako voljo gremo na delo uredniki, pa tudi odjemalci, ko bomo spravljali in zbirali naročnino, zlasti pa agitatorji, ko bomo brusili jezike in pete za prospeh in razširjenje »Bogoljuba«.

»Lep je, krasen je Bogoljub!« — Take in podobne priznanice nam dostikrat prihajajo na uho. »Bogoljub« ni več le gost naših družin po deželi, marveč si je priboril vstop v čakalnice zdravniških salonorov, v čitalnice, v bralne sobe klubov, zbornic, akademij; med preprostimi, med intelektualci ima naročnike, bralce, prijatelje; v daljnem svetu je znan. Toda zaradi krasne notranje in zunanje opreme ter zaradi skromne cene je lastništvo primorano iskati le še večjega števila naročnikov, če hoče zmagovati ogromne stroške in okraniti list na tej višini.

Svoje najzvestejše prijatelje in krepko oporo ima »Bogoljub« prejkoslej v članih in članicah Marijinih družb, saj jim je vodilo in glasilo. Nanje se zanašamo, njim zapujemo trdni obstoj lista. — Marijine kon-

gregacije bodo dosegle, da bo »Bogoljub« sprejet tudi v družine, kjer doslej še ni bil dovolj znan ne po vsebini, ne po opremi. Kdorkoli vidi le par številčk sedanjega »Bogoljuba«, ga bo vzbudil že zaradi krasnih slik v bakrotisku in naročil kot zanesljivo, koristno, poučno, pa tudi zabavno čtivo v družini. Uredništvo.

UPRAVA »BOGOLJUBA«

se veseli zgorajšnjega priporočila, ki je stvarno utemeljeno in prepričevalno ob enem. Bog daj skupnemu prizadevanju obilo blagoslova!

Cena »Bogoljuba« bo ostala tudi v novem letu 1934 nespremenjena. Za vse leto velja naš list za p o s a m e z n e naročnike v Jugoslaviji 20 Din; za skupne naročnike pri poverjenikih pa 18 Din. V Avstriji velja »Bogoljub« 3 šil.; v Italiji 8 lir; v Češkoslovaški 15 Kč; v Franciji 12 fr.; v Ameriki — 50 dol.

N a g r a d e za nabiralce in nabiralke novih naročnikov bodo objavljene v prvi številki novega letnika, ki bo izšla pred Božičem.

Odpustki za mesec december 1933

1. Petek, prvi v mesecu. Spomin vseh rajnih iz treh redov sv. Frančiška. P. o.: a) vsem, ki nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca Jez., premejo spravno sv. obhajilo in molijo po namenu sv. Očeta; b) udom br. presv. Srca Jez.; c) udom br. Sv. R. Telesa v bratovski cerkvi, če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v župni; d) istim kakor 12. dan.

2. Sobota, prva v mesecu. P. o. vsem, ki premejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežne, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja in molijo po namenu sv. Očeta.

3. Nedelja, prva v mesecu. Sv. Frančišek Ksav. Udom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če obiščejo bratovsko kapelo; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. R. Telesom. Dalje p. o.: a) udom br. presv. Srca Jez.; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) »Dejanja Sv. Detinstva«, če molijo za njega razširjenje.

6. Sreda, prva v mesecu. P. o. vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefa, premejo sv. obhajilo in molijo po namenu sv. Očeta.

7. Četrtek, prvi v mesecu. P. o. udom br. sv. R. Telesa kakor 1. dan.

8. Petek. Brezmadežno spočetje Marije Device. P. o.: a) udom br. sv. Reš. Telesa kakor 1. dan; b) udom br. presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati, jim lahko spovednik mesto tega naloži kako drugo dobro delo; c) udom br. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; d) udom br. presv. Srca Jez.; e) udom rožnovenske br. v katerikoli cerkvi; f) udom škapulirske br. karmelske Matere božje v bratovski ali župni cerkvi; g) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; h) udom molitvenega apostolstva v župni ali župni cerkvi; i) udom Marijine družbe; j) udom Družbe kršč. družin; k) udom br. sv. Družine; l) udom br. za duše v vica; m) udom Apostolstva sv. Cirila in Metoda; n) istim kakor 12. dan. — Tretjerednikom v o.

cerkvi; i) udom Marijine družbe; j) udom Družbe kršč. družin; k) udom br. sv. Družine; l) udom br. za duše v vica; m) udom Apostolstva sv. Cirila in Metoda; n) istim kakor 12. dan. — Tretjerednikom v o.

12. Torek. Najdenje trupla sv. Frančiška. P. o. vsem v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v župni cerkvi, kjer ni redovne.

13. Sreda. Bl. Janez Marinonij. P. o. onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

15. Petek. Osmína Brezmadežnega spočetja M. D. P. o. istim kakor 12. dan.

21. Četrtek. Sv. Tomaž. P. o. udom br. sv. Petra Klaverja, če molijo za razširjenje sv. vere in po namenu sv. Očeta.

25. Ponedeljek. Božič. P. o.: a) udom br. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; b) udom rožnovenske br. v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati, jim more spovednik mesto tega naložiti kako drugo dobro delo; c) udom škapulirske br. karmelske Matere božje v bratovski ali župni cerkvi; d) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; e) udom Marijine družbe; f) udom Družbe krščanskih družin; g) udom br. sv. Družine; h) udom družbe za duše v vica. — Odpustke rimskih štačijonskih cerkvâ morejo zadobiti vsi tisti, ki so navedeni v 4. štev. letošnjega »Bogoljuba« pod »Opombo« v izkazu odpustkov za april. — Tretjerednikom v o.

27. Sreda. Sv. Janez Ev. P. o.: a) udom br. sv. Reš. Telesa kakor 1. dan; b) udom br. presv. Srca Jez. kakor 8. dan; c) udom družbe sv. Petra Klaverja kakor 21. dan.

31. Nedelja, zadnja v mesecu. P. o. vsem, ki naj trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

Pozor na položnico!

Ljudska posojilnica v Ljubljani

registrovana zadruga z neomejeno zavezo
Miklošičeva cesta 6 (v lastni palači)

obrestuje hranilne vloge po najugodnejši
obrestni meri ter brez vsakega odbitka
Tudi rentni davek plačuje posojilnica sama

Nove vloge

vsak čas razpoložljive, obrestuje po 3%

VZAJEMNA ZAVAROVALNICA

Ljubljana, v lastni palači na vogalu
Miklošičeve in Masarykove ceste

ZAVARUJE: požar, zvonove, steklo, vlom,
nezgode, jamstvo, automobile, življenje v
vseh kombinacijah, posmrtno zavarovanje
»KARITAS«

Zastopniki so v vseh farah v Sloveniji in v
vseh večjih krajih v Jugoslaviji

**Zavarujte sebe in svoje imetje
edino pri domači slovenski
zavarovalnici**

Ure, zlatnina,
optični predmeti

L. VILHAR

urar

LJUBLJANA

Sv. Petra cesta 36

*Od bolečine
k ugodju*

Danes se lahko iznebite vsa-
kršnih bolečin, bodisi ušesnih,
zobnih, neuralgije ali bolečin
povzročenih od prehlada. Aspi-
rin tablete jih odpravijo. Njih
zaščitni znak je Bayerjev križ.
Brez skrbi vzemite! Ne ško-
dijo Vam!

ASPIRIN

V a. Jugela h. d. Zagreb, Cesta 32.
Oglas je registr. pod št. 3407 od št. III 1933.

Ali se hočete temeljito osvoboditi protina in revmatizma?

Trganje in zbadanje v udih in sklepih, zatečeni udje, pohabljeni
roke in noge, trganje in zbadanje po raznih delih telesa, da
celo tudi slabe oči so pogosto posledica revmatizma in protina,
ki se morajo odstraniti, ker sicer bolezen vedno bolj napreduje.

Nudim Vam zdravilno, mokračno kislino raztvorjajoče, z
meno snovi in izločevanje pospešujoče

domače zdravljenje s pitjem

ki se na umetni način popolnoma naravno sestavlja iz nekega
dobrotvornega, zdravilnega vrečka, ki ga daje dobra mati narava
za blagor bolujočega človeštva.

**Pišite mi takoj in dobili boste popolnoma brez-
plačno poučno razpravo.**

Zbiralno mesto za pošto:

August Märzke,

Berlin-Wilmersdorf,
Bruchsalerstr. 5, Abt. 305.

Nekaj povsem novega — po učinku in vonju!

Milo Elida 7 cvetic! Veda pravi o njem:
je voljno, neguje kožo in ima dosti
maščobe. Žene, ki precej zahtevajo,
pravijo: čudovito milo, vonj, kakrš-
nega ti srce poželi... času primer-
no tudi zato, ker je poceni.

ELIDA

MILO

